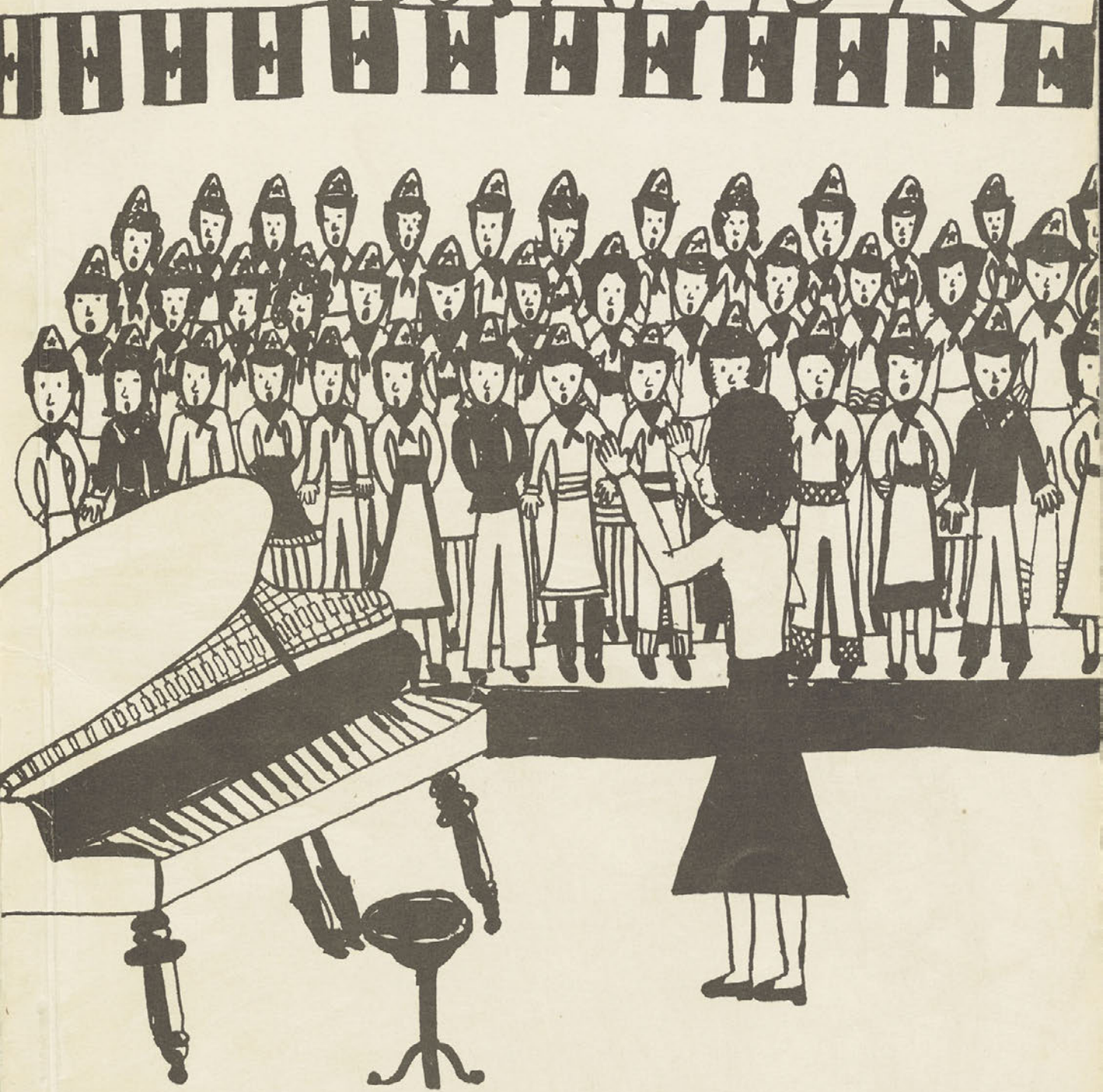


29 XI 1943



# MLADI OB KRKI

glasilo pionirskega odreda in mladinskega ak  
tiva gorjanskega bataljona osnovne šole grm  
novo mesto



Uredniški odbor:

- literarne strani: Marjanca Božič, Mirjam Grašič
- kultura in umetnost: Irenca Kirm, Metka Gal
- drobne zanimivosti: Marjetka Dajčman
- izvenšolsko delo: Liljana Kapš
- šport: Mojca Bele
- vesele strani: Robert Rodič, Tomaž Maras

Glavni urednik: Marjetka Derlink

Tehnična urednika: Igor Šuštaršič, Dušan Plut

Tajnik: Mojca Janžekovič

Blagajnik: Nataša Papež



RASTEM - 1 -

K SONCU



ROKE DUIGAM

OSTALA SEM SAMA SREDI POMLADI

ti si odšel.

Kaj je narobe, da se imamo radi,  
da si včasih malo zašel?

Mi veste povedati,

če je življenje

kaj drugega kot trpljenje?

Je kaj bolj boleče

kot hrepenenje,

je kaj bolj trpeče

kot samota?

Mogoče je nekaterih sama dobrota,

mogoče srce krvaveče,

mogoče jim je vseeno,

če ostanejo sami sredi pomladi,

če ne vedo,

kaj je to,

imeti se radi.

Mogoče bo še kdaj lepo,

mogoče bo še kdaj pomlad

sredi teh ograd;

ampak nazadnje, nazadnje bom ostala sama sredi pomladi.

## POGLED SKOZI DOMAČE OKNO

Ko se ozrem skozi domače okno, opazim najprej sinje nebo, ki se vedno bolj približuje dolenskim gričem in hkrati dobiva rahlo rožnato barvo. To tu in tam prekrižajo telefonske žice ali pa antene. Nebo je jasno, brez oblačkov. Dimniki sosednjih hiš se hočejo kosati z oddaljenimi griči.

V ozadju je Breg. Vidim ga samo majhen del, najprej pa opazim kapiteljsko cerkev. Njen koničasti zvonik se mogočno vzdiguje proti nebu nad griči, ki so zaradi oddaljenosti temno rjavi, kot da na njih ni življenja. Grič, na katerem stoji Kapitelj, je poln hiš, vendar je med njimi še dovolj prostora za zeleno smreko ali golo drevo. Zopet vidim hiše, ki so mi precej bliže. Nad njimi se vzdigujejo temno zelene smreke, ki dajejo okolici skrivnosten vtis. Vsa okna so zaprta in iz dimnikov se kadi. Na levi strani vidim sosedovo hišo. Na strehi je siva opeka, zidovi pa so rumeni. Po vrtu, ki je poln drevja, se podi črn kuža. Blizu te hiše je še ena, ta je tudi rumena in streha je tudi siva. Pred hišo je ogród-je za trto. Po njem se vzpenjajo plezalke, med njimi pa je skoraj skrita rdeča hišna številka.

Na vrtu so lepo urejene gredice s sedaj ovenelimi cvetlicami. Obdane so s kamenjem. Zraven je s sivim peskom posuta pot, ki pelje v garažo. Vrt je ograjen z zeleno ograjo, ki jo podpirajo štirje stebri. Na njih so velike okrasne krogle. Na odprtih vratih je napis, ki opozarja, da imajo hudega psa.

Vse to vidim skozi zaveso golih dreves, kot skozi tančico narave. Kadar pogledam skozi okno, se mi zazdi, da vidim vse dogodke, ki so se zgodili na tem vrtu, pred to hišo, pri tem drevesu.

Mojca Janžekovič,  
7.c

## OBČUTILA SEM SILNO VESELJE

Lansko jesen sem se odločila, da bom obiskovala glasbeno šolo. Učila bi se igranja klavirja poleg obveznega predmeta - nauk o glasbi.

Vpisali so me po končanem sprejemnem izpitu. Na mojo veliko žalost sem izvedela, da bom klavir lahko obiskovala šele drugo leto. In čez teden dni se je začelo. Tovariš ravnatelj, ki nas uči teorijo, nam je obljubil, da bodo najbolj marljive sprejeli k instrumentu ob polletju, če le-te že imajo. Na vso moč sem se trudila in ob semestru je bil moj trud nagrajen. Začela sem z učenjem klavirja. Toda, kje naj ga dobim?

Mamica in očka sem ves čas nadlegovala s prošnjami in obljubami, kaj vse bom storila, če bom dobila klavir. Obljubila sta mi ga, samo nadlegovati ju ne smem. Večkrat sem še poslušala podobne besede, preden je prišel četrtek, 8. maj, ko naj bi očka odšel v Zagreb.

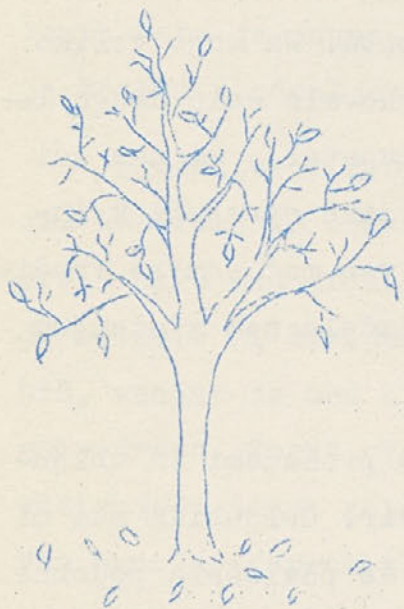
Ko sem prišla iz šole, sem stekla na zelenjavni vrt, kjer je mamica nabirala solato. Vprašala sem, če je očka že odšel. Povedala mi je, da danes ne more, ker ima službeni sestanek. Zelo sem bila razočarana. Po končani nalogi sem se odpravila v glasbeno šolo. Vrnila sem se šele zvečer.

V mraku prideva s Polono domov. V jedilnici zagledava gospoda, katerega sva vsaj na videz poznali. To je bil gospod Bobič, ki je, kot sem kasneje izvedela, pripeljal klavir. Začudila sem se. Kaj neki tukaj dela? Radovednost sem premagala, saj sta mi očka in mamica večkrat prepovedala zadrževati se v jedilnici, kadar imamo obiske.

Odšla sem v dnevno sobo, namenjena gledati program, toda od začudenja sem obstala. Na levi strani sem zagledala velik piano. Pod podstavkom za note se je zableščal zlat napis PETROF,

pod njim pa so se razprostirale črne in bele tipke. Med tem so tudi ostali prišli v sobo.

Mamico in očka sem objela in se jima lepo zahvalila, saj sta mi uresničila mojo veliko željo.



Barbara Jaki,  
6.d

Jesen se k zimi nagiba,  
listje odpadlo je z vej,  
polja so pustata in prazna,  
sneg bo padal brez mej.

Irena Kirm,  
8.c

#### ZAKAJ V JESENI LISTJE SPREMINJA BARVE?

23. septembra se na prvi jesenski dan poslovimo od poletja. Poslovimo se od počitnic, poletnih oblek in toplih sončnih dni.

Sonce ne greje več toplo. Dnevi so bolj hladni in vetrovni. Šele čez eno leto se spet smečemo s poletjem.

Jesen je lepa. Prinaša polno pisano škrlatnih jesenskih barv. Pokrajina izgleda, kot iz pravljice. Barve drevesnih krošenj se prelivajo: v rumeno, rjavo in še več drugih jesenskih barv. Tako je kot v pravljici, ko je Dedek Uhotec s svojimi vnučki barval listje v rdeče, rjave, rumene, škrlatne, zlatorumene barve in pustil malo zelene barve.

Tudi jaz sem hotela izvedeti, zakaj listje v jeseni spreminja barve. Prebrala sem in to bom povedala:



Čez poletje drevo zbere dovolj hrane za zimo. Zeleni pecelj lista otrdi in se zamaši. Zato voda s hranilnimi snovmi ne prihaja več v list. Ta ne opravlja več fotosinteze. Zato zelena barva lista polagoma izginja. Na površje prihajajo druge snovi lepih barv, ki so se zmeraj nahajale v listu, ampak v manjših količinah, tako da jih je zelena barva prekrila. Ko se zelena barva popolnoma izgubi, listje vidimo v rumenih, rdečih in drugih lepih jesenskih barvah. To traja kratek čas, potem se listje posuši in odpade. Tako je drevo pripravljeno za zimo.

Silva Ostojič,

4.b

#### JESENSKI VEČER

NEKE NEDELJE SMO SE VRAČALI OD STARIH STARŠEV, KI ŽIVE NA LAZAH. BILO JE PROTI VEČERU, KO PRIHAJAJO GOZDNE ŽIVALI NA TRAVNIKE. PRI BIRČNI VASI SMO NA GOZDNI JASI ZAGLEDALI LEP PRIZOR. OB ROBU GOZDA JE STALA SRNA, OB NJEJ PA DVA MLADIČA. USTAVILI SMO AVTO IN GLEDALI LEPO DRUŽINICO, KO PA SEM IZSTOPILA IZ AVTOMOBILA, SO ŽIVALI PREPLAŠENO ZBEŽALE V GOZD. ŠE DOLGO POTEM SEM MED VOŽNJO DOMOV IMELA PRED OČMI SRNO Z MLADIČI.

Breda Sladič,

2.d

#### PEKLI SMO KORUZO

Bil je lep, sončen dan. Na vrtu so dozorevali sadeži. Očka jih je pospravljaj. Med njimi je bila tudi koruza. Natrgal je nekaj storžev in sestra mu je vneta pomagala.

Sklenili smo, da jo bomo pekli takoj. Najprej smo jo „slekli“. Pravi užitek je, ko se izpod zelenega listja prikaže bel sad.

Mlečno se je svetlikala. Porem je prišla na vrsto peka. Zakurili smo ogenj. Veselo je prasketal, vendar je kmalu ugasnil. Iz črne- ga oglja je nastala žareča žerjavica. Nanjo smo položili koruzne storže. Vsak je svojega počasi vrtel na palici. Nekateri so že lepo porumeneli. V ustih so se mi nabirale sline. Hm, kako lepo je dišalo! Moja koruza je bila že pečena. Ugriznila sem vanjo.

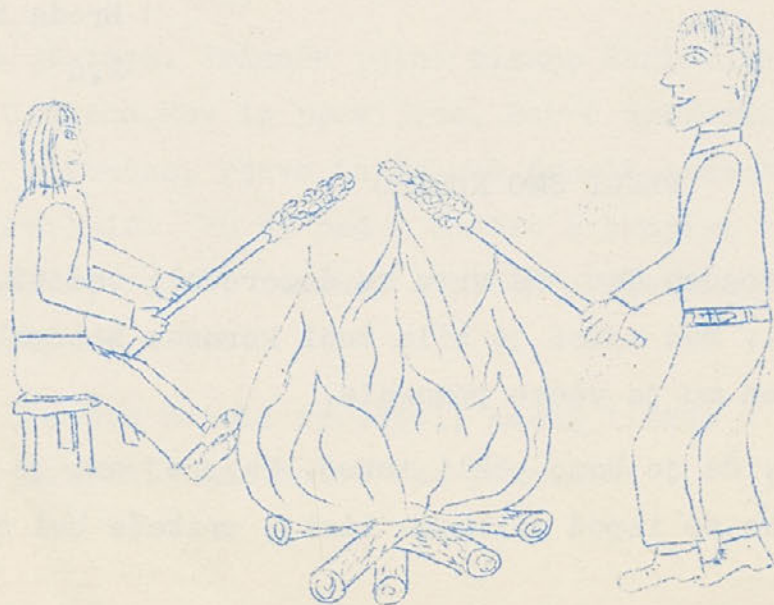
„Au!“ sem zavpila. Uh, kako me je opeklo. Šele sedaj sem opa- zila, da se iz koruze še kadi. Kar jezna sem bila nase in na svojo požrešnost. Toda jeza se mi je za spoznanje ohladila, ko se je ista „presneta reč“ zgodila tudi sestrici in so bili doma za nekaj časa rešeni neusmiljenih jezikov.

Medtem se je koruza že ohladila in z nezaupanjem, saj vsak ve zakaj, sem ugriznila vanjo. Še lepše je dišala in res, z užitkom sem jo pojedla.

Bila je večerja, da malo takih in upam, da bomo še večkrat pekli koruzo in da mi bo prav tako teknila.

Mojca Janžekovič,

7.c





SRE BRINTAK NATALIA G.D.



## ŽALOST

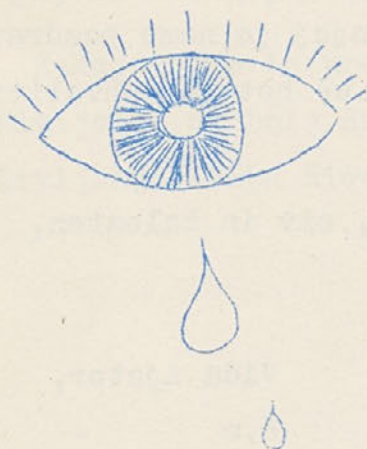
Tišina ... povsod sama tišina,  
Še ptice molčijo in jokajo z mano.  
Polzijo, polzijo,  
le solze polzijo,  
mi močijo lice in bol mi blažijo.

Daj, veter, zapihaj!  
Preženi temo v meni,  
razjasni mračnino,  
svetlobo priženi!

Metka Gal,

8.c

## PRETRESENA SEM STALA OB GROBU



Bilo je 1. novembra, na dan mrtvih, ko sem obiskala grobove sorodnikov in znancev. Položila sem cvetje in prižgala svečke na grobu stare mame in starega očeta. Nikoli ju nisem videla, saj sta umrla pred mojim rojstvom. Samo na sliki ju lahko še vidim, a mi je žal, da ju ni več na svetu.

Stala sem ob grobu in gledala svečke, ki so plapolale ob krikantemah. Vse naokoli je bilo veliko ljudi in vsakdo je bil zatopljen v misli, ki so se vračale v nekdanjost ter obujale vesele in žalostne trenutke, preživete s prijatelji, ki sedaj že počivajo v črni zemlji.

Šla sem po pokopališču in si ogledovala ostale grobove. Ustavila sem se pri spomeniku padlih borcev in prižgala edino svečko,

ki mi je še ostala. Brala sem imena, ki so zapisana na plošči, obenem pa me je stiskalo pri srcu. Koliko mladih fantov, mož in očetov je žrtvovalo svoje življenje za svobodo, ki jo uživamo danes! Zastrmela sem se v cvetlice in zelenje, ki je krasilo spomenik. Svečka, rdeča kot kri, je mirno izgorevala. Njen plamenček je plapolal visoko in izginjal v jesenski megli. Zamaknjena sem stala in nisem slišala korakov mimoidočih. V mislih sem doživljala čas, ko so se partizani borili. Bili so lačni, žejni in izmučeni, a kljub temu so se borili hrabro za lepšo in boljšo bodočnost. Oči so mi zažarele, ko sem se spomnila njihovega junaštva. Niso se predali, vztrajali so in vodili boje do konca. Sovražnik je bil krut in hudoben, zato so naši borci veliko pretrpeli, česar ne moremo in ne smemo pozabiti.

Ob tem preišljevanju sem bila pretresena in ganjena. Otožnost ni in ni hotela izginiti z mojega obraza. Končno sem se zbrala, ponovno prižgala svečko, ki je medtem že ugasnila, in se še enkrat ozrla na sivo ploščo z imeni. Tenka breza ob njej je nemo pozdravljala mimoidoče s trepetajočimi listi, kot bi se hotela zahvaliti vsem, ki so se tu ustavili.

Dan, ki ni bil kot vsi drugi, bil je tih, siv in žalosten, to je bil dan mrtvih.

Vida Ajster,  
6.e

#### OB GROBU

Pesek, po katerem hodim, škriplje danes čisto drugače. Bolj odločno in bolj boleče deluje danes na moje srce, moje misli. Mnogokrat gledam te spomenike, ko obiskujem grob mame in sina - stare mame in očka. Danes so drugačni, zdi se, kot da bi hoteli reči: „Morda bo tudi tvoj grob nekoč zaznamoval takle črn kamen

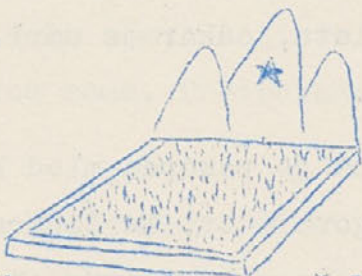
z zlatim ali srebrnim napisom."

Ura je že skoraj pol enajstih zvečer. Lučke, ki goriyo na grobovih, dajejo poseben občutek nemoči človeka, ki ga čaka neizogibna usoda. Vsi bomo končali enako, vsem se piše enaka usoda, čeprav je življenje različnih ljudi zelo različno.

Mamica, sestra, kolegica in njeni starši se tiho pogovarjajo. Tudi jaz hodim z njimi, vendar so moje misli čisto druge.

Človek živi, ker mu je dano življenje in umre, ker je to konec usode vsakega življenja. Le ta razlika je, da nekateri žive drugače od drugih in tako tudi umirajo. Mnogokrat si presit, hrano odklanjaš, misliš na počitek, niti na misel pa ti ne pride, da bi rekel: morda bi prav s tem kruhom lahko rešil prav v tem trenutku življenje, morda bi lahko pomagal nekaterim, da bi živeli, saj mnogi ne vedo, kaj se pravi živeti. Mi pa, ki vemo, kaj se pravi živeti, bi morali biti hvaležni za vsak trenutek našega življenja, za vse, kar imamo, morali bi znati pravilno živeti.

Zakaj vojne in prepiri? Zato, ker se ljudje ne zavedajo, da je življenje najbolj dragocena stvar, ki jo imamo. Ker ne vedo, da je življenje treba živeti, ne pa trpeti.



Andreja Žveglič,

8.d

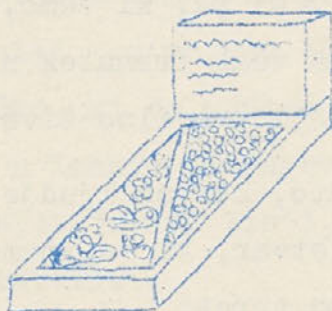
Pred dnevom mrtvih sem z dvema sošolkama odnesla na štirihsko pokopališče košarico in dve veliki, rdeči sveči, ki mi jih je izročila tovarišica učiteljica. Drugi dan sem se udeležila na pokopališču žalne svečanosti, istočasno pa sem pregledala, če svečke goriyo. Popoldne sem skupaj z mamico ponovno obiskala grob padlih borcev.

Znočilo se je. Od doma sem obračala pogled na pokopališče, kjer so gorele svečke še pozno v noč.



Sonja Nemanič,  
4.d

Na dan mrtvih smo se spomnili starega očeta, ki je žrtvoval življenje za svobodo. Njegov grob je v Beli krajini. Okrasili smo mu grob z različnim cvetjem in svečami. Ob njegovem grobu smo ostali ves dopoldan. Svojega starega očeta nisem poznal, predstavljam pa si ga, ker mi je očka pripovedoval o njem.



Ivan Prus,  
5.a

Za dan mrtvih sva šli z mamó na Jesenice, kjer imam pokopane- ga strica. Letos je štiri leta, odkar je umrl. Jeseničani imajo grobove na Blejski Dobravi.

Zraven stričevega groba je pokopan mlad kurirček petnajstih let. H grobu je prišla njegova mati. Ta ženica je stara okoli osem- deset let. Imela je naguban in zelo zgaran obraz. Oblečena je bila v črn plašč, ruto, nogavice, obuta pa v črne lakaste čevlje. Moja teta pozna to partizansko mater. Povprašala sem jo, če je imela še kaj otrok. Odvrnila je, da je imela tri, pa so bili v vojni ubi- ti. Najraje je imela mlajšega sina Tončka. Ta je padel v partiza- nih, ko je nesel v vas pismo. Zadet je bil v hrbet. Umrl ji je v naročju.



Teti so se začele ob pripovedovanju solziti oči. Ko sem jo poslušala, me je močno stisnilo pri srcu. Saj so tudi njenega prvega moža ubili kot talca v Begunjah. Kmalu nato pa se je mati kurirja Tončka odpravila domov, ker so jo začele boleti noge. Tudi me smo bile že utrujene. K stricu sem nesla še nekaj svečk, potem pa smo morale na avtobus.

Ta dan je bil zelo pretresljiv.



Helena Miklavčič,  
6.e

Na dan mrtvih smo odšli na pokopališče. Tam je bilo že veliko ljudi. Ob nekem drevesu sem zagledala majhen grobek. Še nikoli prej ga nisem opazila. Stopila sem k njemu in se zazrla v spomenik. Na njem je pisalo: „Tu počiva Mojca Cujnik, stara eno leto. Umrla pri prometni nesreči.“

Ko sem to prebrala, sem videla, da gre neka žena h grobku. Odšla sem stran. Prišla sem do našega groba. Še enkrat sem se zazrla v mali grobek. Videla sem, da tista žena joka. Porodila se mi je misel, da je to njena mama. Pretresena sem stala in gledala v grobek in ženo.

Kar naenkrat me nekdo strese. Bila je mama. Pokazala sem ji ženo, ki je jokala ob grobku. Tudi njo je bol te žene globoko pretresla.

Ko smo se peljali proti domu, sem premišljevala, kaj bi storila moja mama, če bi jaz umrla tako majhna.

Vika Hudoklin,  
6.e

## ŽRTEV VOJNE

Zgodilo se je v majhni vasici Vrbje na Gorenjskem. Janezov oče je umrl že pred leti. Janez je sam z materjo živel na majhni kmetiji. A v deželo je prihrumela vojna. Veliko fantov iz vasi je odšlo v partizane. Med njimi je bil tudi Janez. Boril se je ob obrobju Julijskih Alp. V borbi pa ni pozabil na mater. Kadarkoli je mogel, jo je obiskal. A nekega zimskega dne je ugasnilo njegovo življenje v zelo tvegani akciji. Skupina partizanov z Janezom na čelu je morala onemogočiti belogardističnega poveljnika, ker je bil zelo nevaren zanje. Ravno ko sta prva dva plezala čez žično ograjo na drugo stran, so skupino napadli belogardisti. Akcija je bila izdana, to je bilo partizanom takoj jasno. Nitro so se razkropili na vse strani. Vsem je koža ostala cela, le Janezu in njegovemu tovarišu je zevala rana. Plezala sta namreč čez ograjo in tako sta bila imenitni tarči belogardistom. Janezov tovariš je bil takoj mrtev, njemu pa je uspelo, da se je skrnil v grmovje, kjer je dočakal konec bitke. Čez nekaj dni so ga našli in ga pokopali pod stoletnim hrastom blizu postojanke.

Ko je mati Ana zvedela, da njenega edinca ni več, je izgubila dar govora. Sedaj samotari v svoji hišici. Ne zmeni se za ljudi okoli sebe. Edinc, kar z veseljem naredi, je skrb za sinov grob, ki je vedno v cvetju.

Mateja Strasberger,  
6.e

## NE SMEMO NJH POZABITI

MED VOJNO SO NEMCI POBIJALI PARTIZANE, PARTIZANI PA NEMCE. NEMCI SO BILI GRDI LJUDJE, KER SO POBIJALI PARTIZANE, POŽIGALI DOMOVE IN NAŠE LJUDI GNALI V TABORIŠČA. MNOGO PARTIZANOV JE PADLO V VOJNI ZA SVOBODO IN MIR. SKORAJ NA VSEH POKOPALIŠČIH SO PARTI-

ZANSKI GROBOVI. NA NJE SE MORAMO SPOMNITI VSAKO LETO.

Darja Kovačič,

2.d

### UMIRAJOČI PARTIZAN



Ležal je sam  
in kri mu je lila iz ran.  
Njegove oči kot nebo in  
plamen svobode v njih.  
Sonce svobodno iz  
rosnega jutra je vstalo,  
posijalo na jaso,  
kjer je truplo krvavo ležalo.

Marjeta Dajčman,

7.a

### KADAR NOČEM JESTI

Moj očka je med vojno živel v Irči vasi, v katero so večkrat prihajali partizani in domobranci. V vasici so bili številni boji s sovražnikom. Očka se najbolj spominja dogodka, ko so Nemci zažgali skedenj.

Nemci so prišli sredi noči. Niso nič trkali in klicali, naj odpro, temveč so ustrelili v ključavnico in vrata so bila odprta. Iskali so partizane. Ker pa jih kljub premetavanju po hiši niso našli, so odšli. Zaradi velikega sovraštva so poskušali zažgati sosedov kozolec. Ker pa ni hotel goreti, so namesto sosedovega zažgali naš skedenj, v katerem je bila vsa ozimnica in seno. S tesnobo v srcu so skušali rešiti vsaj nekaj krane za zimo, ki se je

bližala. Ni jim uspelo rešiti skoraj ničesar, zato so bili prenekateri dan bolj lačni kot siti.

Težki časi, katere imajo starejši ljudje še vedno v spominu, nas opozarjajo, da moramo spoštovati in ceniti dobrrote, ki jih sedaj uživamo. Kadar s sestrico nočeva jesti kake jedi, naju očka vedno opozori na svoje težko življenje med vojno.

Lidija Mikec,

5.b

#### NANJ JE BILA RAZPISANA NAGRADA

Bilo je 30. aprila 1944. leta. Stari oče se je vračal domov v Zagorico pri Karteljevem. Izogibal se je glavne poti, ker je vedel, da ga domobranci zasledujejo, saj je bila nanj razpisana nagrada 100.000 lit, ker je pomagal partizanom.

Kar naenkrat so pred njim zrasli domobranci. Za beg ni imel nobene možnosti več. Domobranci so ga prijeli in odpeljali v Mirno peč. Drugi dan je moral gledati, kako so mučili njegovega tovariša, ki ga je hotel rešiti smrti. Potem so ravno tako mučili še starega ata. Že na pol mrtvega so ga ustrelili v nogo, roke, nazadnje pa še v glavo.

Tako je stari ata moral umreti, star komaj 34 let.

Na dan mrtvih sem odšla k spominski plošči in prebrala imena: Padli borci ... Bartelj Franc. Naprej nisem več brala.

Jož, kako rada bi videla, da bi nas zdajle čakal stari ata pred pokopališkim zidom! A ta želja se ne more uresničiti!

Bogdana Bartelj,

4.b



KRAŠEVEC KARMEN 6.C.



BOLEČ SPOMIN

Na vrtu rožica cveti,  
edina, sama še,  
čeprav več sonca ni,  
ta vrtnica cvete.

Utrgala jo drobna roka,  
drobna roka zgubana,  
da na grobek svojega otroka  
jo za praznik da.

Mati grobek okraši,  
drobno svečko še prižge.  
Tu bila že dolgo ni.  
Solze žalosti otre.

„Sinko moj, kaj misliš name?  
Sama sem ostala zdaj.  
Kaj ne vidiš svoje mame?  
Srce boli me, ne bo te več nazaj.”

A sin molči kot grob zeleni,  
materi odgovora ne da.

„Nikar še ti mi, roža, ne oveni,  
vsaj ti spominjaj name ga!”

Irena Grahek,

6.e



BEGUNJE

Begunje niso kraj kot vsi drugi. Ta kraj je bil nekoč prežet z vsemi grozotami, ki jih ponuja vojna. Še danes živi spomin na tiste dni. To so zapori. Tja smo prišli tudi mi, da vidimo, kako so trpeli naši očetje, matere.

Ta stavba izgleda na zunaj še kar prijazna, toda ko pomisliš, kaj se je dogajalo v njej med NOB, se ti zagnusi.

Vstopimo v prvo celico. Stene so popisane z napisi, ki so jih pisali na smrt obsojeni z nohti, vilicami... Zaslišijo se glasovi: „Rad bom umrl za svobodo ... Otroci, ne pozabite nas!“ Zazdi se mi, kot da te besede izgovarjajo stene okoli mene, obsojenci, matere, otroci. In kot da stojiš sredi teh ljudi, ki vpijejo te besede v poslednjih trenutkih življenja. Ne, to je zdaj na srečo le magnetofonski trak, toda nekoč je bila to resničnost, bridka resničnost.

Z orošenimi očmi, kot v sanjah, odidem v drugo celico. Spet se ponavlja isto. Toda kaj piše na steni? Bridke besede, vse z istim koncem - smrtjo. In nenadoma ti postane zelo hudo za materjo, očetom, deklico ali mladeničem, ki so tu dali življenje za nas, za našo svobodo.

V tretji celici vidim predmete, ki so bili last zapornikov. Zazdi se mi, da še vidim zgarane materine roke, ki so pletle nogavice. Za koga? Za sina. Ve, da bo tu umrl, danes ali jutri, toda vseeno upa, da so to le hude sanje. In kot da bi se bala, da bi ti predmeti oživel, odhitim v drugo celico. Spet napisi in fotografije. Glej deklico, približno toliko staro kot jaz. Da, to bi bila lahko jaz. Življenje je dala za svobodo. Pomislim, če bi bila jaz tako plemenita in pogumna. In v naslednji celici vidim napis očeta, ki piše, da daje življenje zato, da bodo mlajši rodovi živeli v sreči in miru. Da, on ni dal življenja zaman. V zadnji celici pa je v steni polno lukenj. In ko zvem, da so tu gestapovci postavljali jetnike ob steno in jih potem kar na slepo streljali skozi vrata kaznilniškega hodnika, odhitim iz celice, kot bi se bala, da to doleti še mene.

Na svidenje, Begunje! Vesela sem, ker sem bila tu, da se<sub>m</sub>



spoznala trpljenje naših ljudi med NOB, toda dolgo, zares dolgo se ne želim več vrniti.

Suzana Rugelj,

7.d

„ŽALOSTNA BO, A PONOSNA VAŠA MATI!“

Pet donečih strelav je zašel iz pušk. Njihov zvok se je odbijal ob deblih dreves, mimo grmovja, po mraku in sveži prapro-  
ti, se poigral s storži in se spet dvignil, nato pa se razgubil nekje v osrčje gozda. Vsi zbrani so menci v rokah titovke in nemo strmeli v črno jamo pred seboj. Solze žalosti so jim polzele po licih, v ušesih jim je donel žalostni glas njihovega tovariša Petra, ki je govoril poslednje besede padlemu borcu.

Da, Peter je znal najlepše govoriti v brigadi, njegove besede so bile vedno izbrane in dvakrat preiščene, pisal je sestavke v časopis in ob njih se je najhrabrejši borec zamislil. Prav zato so mu dodelili to zahtevno nalogo.

V ozadju so stale bolničarke in jokale. Tudi Saša je bila med njimi, to drobceno dekle, ki je ljubilo samo enega človeka, ki je zaupala le enemu, ta pa zdaj leži v temni jami strahotno bled, z milim nasmeškom na ustih in bolj mrzel kot kamen. Mar ga res nikoli več ne bo videla? Kaj bo nekoč strohnel tu, pod težkimi grudami slovenske zemlje in bo morda njegovo gomilo preraslo trnje in mah in bo ostal pozabljen? Mar je res to Tomaž, tisti fant plavih las, ki je znal tako lepo peti in govoriti kot Peter, morda še lepše? Kako so ga doma klicali? Jure? Marko? Vane? Da, Vane je bil, Vane!

Spet je zajokala in se skupaj z drugimi pogreznila v molk, v dolgo, dolgo minuto pekla spominov na preteklost.

Še čisto mlad je bil, ko je prišel v brigado. Povedal je, da nima prsta na nogi, da bi rad puško, se boril, ker ... ker sovražni tiste zelence, zmlél bi jih v sončni prah, če bi mogel, o, prekleti! Niso vedeli, kaj naj storijo z njim, vendar so jih ganile njegove besede. Sprva res ni bilo mesta zanj v gozdovih; poslali so ga v tiskarno, skrito pod hlevom nekega kmeta. In mali Vane je postal Tomaž. Pisal in tiskal je parti zanski časopis in kmalu so ugotovili, da je pravzaprav nadarjen za sestavke in pesmi.

Tomaž je zvesto čakal, da dobi puško in maščuje, kar je bila njegova dolžnost, nesrečo našega naroda. Pregovor pravi, da kdor čaka, dočaka. Tako je tudi Tomaž dočakal tisti tako željeni dan, ko je prišel obveščevalec Miloš in prinesel poziv, da ga v hosti čakajo.

Tu se je spoznal z novimi tovariši: s komandantom Branetom, komisarjem Tonetom in še jih je bilo, s katerimi je preživiljal mnoge težke urice, pa tudi prijetne trenutke v tistih težkih letih vojne. Vrstili so se napadi, krvave borbe; juriš za jurišem je koval sanje o svobodi in lepšem življenju. Prirejali so mitinge, proslave in tu, v gozdovih, je Tomaž prvič praznoval 1. maj, prvič se je seznanil, kaj pravzaprav pomeni to ime in zakaj se ta dan tako tajno praznuje.

Spet je divjala borba, spet so se tolkli in jurišali. Mnogo jih je padlo že prej, marsikateremu pa je bila ta bitka poslednja. Tako tudi Tomaž ni dočakal naslednje. S prestreljenimi prsmi se je zgrudil pod sovražnim rafalom in mlado življenje je bilo končano. Komandant Brane je s solzami v očeh povedal tovarišem kruto resnico. Prizadelo jih je, najbolj pa so po tistem dnevu pogrešali Tomaža, njegovo pesem, ki so jo imeli tako radi.

Stali so vsi: od komandanta Braneta pa komisarja Toneta in vseh borcev, celo debelušni kuhar Jure je bil zadaj in si brisal

solze v svoj umazani predpasnik. Vsem je bilo hudo. Pet mladih ljudi so položili v jamo in jo zagrebli.

Odslej naprej je bila v brigadi puščoba. Ni bilo več Tomaža, ki bi jim pel, ni bilo Dušana in Marjana, ki bi jima s šalami preganjala dolgčas in strah pred vsako borbo, tudi Dejan ni več igral harmonike in Lejla ter Nena nista prevezali nobene obveze več.

Kmalu je prišla svoboda in z njo veselje ter neskončna sreča, Tomaževa mati pa je ostala žalostna in sama kot mnoge druge; izgubila je svojega Vaneta, Andreja in še moža. Svoboda ji je odnesla še sleherno upanje, da se njeni vrnejo. Ostal ji je le verz Kajuhove pesmi v tolažbo:

„Žalostna bo, a ponosna vaša mati!“

Mojca Nared,

7.d

#### OČKA JE UKANIL SOVRAŽNIKA

Zgodilo se je v jeseni leta 1944. Moj očka je bil takrat star trinajst let. Ker so šolo zasedli Nemci, je bil doma. Vsak dan je hodil iz Zagorja mimo nemške straže v Bukovje k teti po mleko.

Nekega dne se je pri teti oglasil njegov oče, ki je bil v partizanih, in ji naročil, da potrebuje zimske čevlje. Naslednjega dne je teta to sporočila mojemu očku. Ko se je zvečer vrnil domov, je premišljeval, kako naj čevlje odnese mimo nemške straže, ki je vsakega pregledala. Odločil se je, da bo čevlje obul.

Drugi dan je obul očetove čevlje, vzal kanglico za mleko in odšel mimo straže v Bukovje. Ničesar niso opazili. Srečno je prišel k teti in oddal čevlje očetu. Tam so bili partizani. Takrat jih je prvič videl.

Ko so partizani odšli, mu je teta nalila mleko. Moj očka se je vračal bos in vesel, da je tako dobro opravil nalogo.

Gregor Forte,

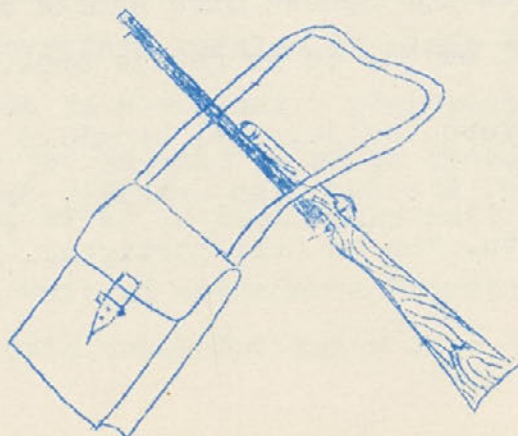
5.b

### MOJ OČKA - PARTIZANSKI KURIR

Bilo je spomladi leta 1945. Levstikova brigada, v kateri je bil tudi moj očka, se je bojevala z ustaši, ki so hoteli pobegniti iz Jugoslavije.

Partizani so se skrivoma približevali vasici Ajbel, kjer je bila njihova utrdba. Dogovorjeno je bilo, da bodo pri napadu sodelovala tudi partizanska letala. Sovražnika bi morali napasti ob lo<sup>h</sup>. Borci so nestrpno čakali avione, ki bi morali prvi začeti napad. Nepričakovano so ustaši planili na partizane. Le-te je nekdo izdal. Očka, ki je bil kurir, se je vasi bližal po kolovozu, ki so ga ustaši silovito obstreljevali. Eno uro se ni mogel niti premakniti, kajti sovražnikove krogle so mu neprestano švigale rad glavo. Levstikovcem je prišla na pomoč večja skupina partizanov. Ko se je boj bližal koncu, so priletela letala in bombardirala ustaško postojanko. Ustaši, ki so preživeli boj, so se predali partizanom.

Opisal sem le eno izmed borb, ki jih je preživel moj očka, ki je bil partizanski kurir.



Borut Šuštaršič,

5.b

## OČKA SE SPOMINJA

Moj očka je nekoč nesel pismo partizanom.

Toda prišel je mimo ustaške straže. Vedel je, da so ustaši brez milosti in bi ga ubili, če bi videli, da nese pošto partizanom. Mrzlično je razmišljal, kako bi preprečil stražarju, da ga ne pregleda. Pomislil je, da bi se izdajal za nemškega pristaša. Pozdravil je z nacističnim pozdravom. Zvijača mu je uspela. Ustaš mu je celo odzdravil. Srečno je prinesel sporočilo partizanom. Z istim pozdravom mu je uspelo priti nazaj.

Tako je moj oče uspel prinesti obvestilo partizanom, pa čeprav je doživel mnogo strahu.

Zvone Ščtarič,

5.b

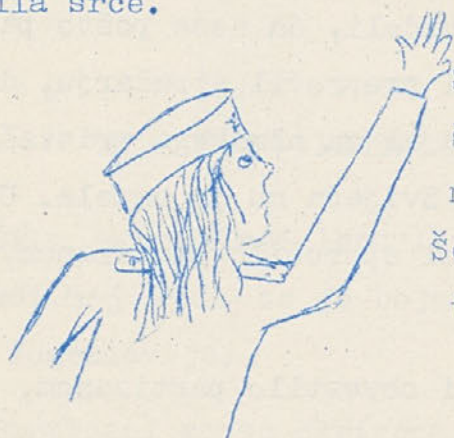
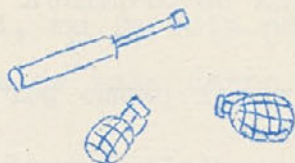
## LEGENDA O AKTIVISTKI BRANKI

Bila je partizanka,  
ljubila rodni dom -  
fašistom stara znanka -  
aktivistka Branka.

Ni bilo naloge zanjo prevelike,  
ni od nje močnejšega bilo sovraga!  
Maščevala strastno je  
zvesta borka Branka!

Nikdar poznala ni strahu.  
Beg zanjo bil je le beseda.  
Sto misli, sto obljub  
rešila težka bređa.

Ni bitke preživela.  
Počlegla je sovragu.  
Ji krogla je svinčena  
ustavila srce.



Soborci preživeli  
še spomnijo se nje,  
mlade, lepe partizanke.  
Še mislijo na svojo Branko,  
tisto zvesto partizanko!

Mojca Nared,  
7.d

#### LAKOTA NA RABU

Ko se je začela druga svetovna vojna, je veliko mož odšlo v partizane, a moj stari oče ni mogel iti, ker je bil gluha.

Prišli so Italijani in odpeljali tiste, ki se niso pravočasno umaknili v gozdove. Med njimi je bil tudi moj stari oče. Odpeljali so jih v taborišče na Rab. Doma je ostala stara mama s štiri-mi majhnimi otroci. Tam je bilo zelo hudo. Hrane so dobili zelo malo, zato so se on in nekateri njegovi tovariši skrivaj splazili na bližnjo njivo, na kateri je rastle zelje in korenje. Včasih je stara mama poslala tudi paket. Poslala mu je prepečenec in prežganje, samo on tega ni vedno prejel. Z Raba so ga odpeljali na prisilno delo v Nemčijo.

Veliko njegovih tovarišev je ostalo na Rabu, on pa je dočkal konec vojne.

Vilma Kuralt,  
5.b

## TO SO BILI TEŽKI TRENUTKI

Moja mamica mi je večkrat pripovedovala, kako je preživela vojno. Živela je v Radovljici pod nemško okupacijo. Nekoč mi je pripovedovala:

„Proti koncu vojne so bili vedno hujši bombni napadi, ki smo se jih zelo bali, hkrati pa smo z veseljem pričakovali svobodo. Dan za dnem so se na nebu pojavljale jate svetlečih letal, ki so nosile težke bombe in slišati je bilo zamolklo brnenje. Tudi večkrat na dan je tulila sirena, ki je oznanjala začetek ali pa konec alarma. Ljudje so si v kletih pripravili zaklonišča.

Tudi nemška šola je imela v temnih kletnih prostorih, kjer je bil prej premog, svoje zaklonišče. Ko je zatulila sirena, so nas nemške učiteljice postavile v vrsto in morali smo oditi v zaklonišče. Tam smo preživeli več tesnobnih ur. Najbolj sem se bala, da bi se kaj pripetilo mojim domačim, posebno še bolni mamici. Zelo hudo mi je bilo pri srcu. Tako sem se nekoč ob zvoku sirene skrila pod klop. Nihče me ni opazil. Nemške učiteljice so kot zadnje kmalu odšle v zaklonišče. Šola je obnemela v mučni tišini, jaz pa sem tiho stekla po hodniku, se zmuznila skozi vrata ter po praznih ulicah s strahom in veseljem stekla domov.

Ko je nekoč pozvonilo h koncu pouka, se je z zvoncem oglasil alarm. Zopet so učiteljice zaprle izhode in otroci so morali steči v zaklonišče. Spet sem se hitro skrila pod klop. To je opazil nek fantek in storil isto. Mučna tišina je napolnila šolo, naraščal pa je hrup letal. Naenkrat je stopil v učilnico nemški nadučitelj in se razgledal po njej. Ko je odhajal, se je med vrati še enkrat ozrl. Takrat se je že dvignil izpod svoje klopi sošolec. Nadučitelj je z gromkim glasom po nemško zavpil: „Aha, tukaj si, ti falot! Morda se pa še kdo skriva?“ Šel je po razredu in pogledal pod vsako klop. Tako je odkril tudi mene. Nič niso pomagale vroče solze. Po-

šteno naju je okregal in morala sva v zaklonišče. Tako smo tudi otroci komaj čakali svobode."

Najbrž nikoli ne bom občutila ~~tale~~ tesnobe, kot jo je moja mamica.

Helenca Janžekovič,

5.c

### BLIŽA SE ZIMA

Spet oblaki se podijo,  
dež rosi z neba,  
otroci se dežja bojijo,  
veselijo se snega.

Kmalu burja, mrzla starka,  
zapihala bo čez plan  
in snega bo nametala,  
z njim prekrila vso ravan.

Takrat bomo se podali  
na bregove s sankami,  
se spustili v dolino,  
od veselja vriskali.

Tinca Kranjčič,

4.a

### ZIMSKA

Paša, paša sneg;  
zamel je vse prehode  
in prek zamrzle vode  
drži le zajčja sled.

Milan Velimirov,

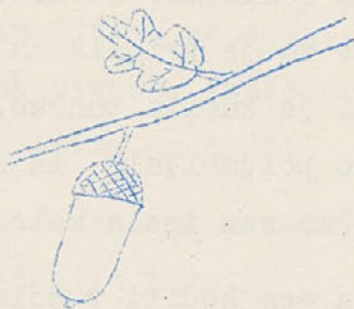
7.a





### ŽELOD

Želod mlad  
na veji visi,  
čaka pomlad  
po njej koprni.



Vladi Šribar,

7.a

### RAD SMUČAM

RAD SMUČAM. HODIM NA SMUČARSKÉ TEČAJE. ZELO RAD TUDI TEKMU-  
JEM. SEVEDA SEM ZELO TOPLO OBLEČEN. VČASIH TUDI PADEM. IMAM NOVE  
SMUČARSKÉ ČEVLJE.

LANSKO LETO SMO ŠLI S SMUČARSKIM KLUBOM V MAKEDONIJO, KER NI  
BILO PRI NAS SNEGA. RAD VOZIM SMUK IN SLALOM. TO LETO BOM ŠEL Z  
OČKOM IN MAMICO SMUČAT NA KRVAVEC. MOGOČE BOM TAM TUDI TEKMOVAL.  
OČE MI JE REKEL, DA ČE NE BOM V ŠOLI PRIDEN, NE BOM SMEL ITI Z  
NJIM.

Matej Rebernik,

2.d

### POZABLJENA PUNČKA

Pred dobrim mesecem smo naredili centralno kurjavo. Po konča-  
nem delu smo pospravljali celo stanovanje.

Jaz sem pospravljala podstrešje. Čisto v kotu sem našla vo-  
ziček, v katerem je spala pozabljena punčka. Kako sem se je razve-  
selila! Vendar, kakšna je bila! Brez ene kite, bosa in umazana.  
Tako j sem pustila vse reči na miru ter jo obula in očedila. Objela  
sem jo in premišljevala ...

Nekega dne sem zbolela. Imela sem visoko temperaturo. Nič nisem jedla in z nikomer se nisem pogovarjala. Mamica je bila v skrbeh. Večkrat me je prijela za čelo in roko. Ko je nekega dne odšla v službo, mi je kupila punčko. Prinesla jo je domov. Ko sem jo dobila, sem jo poljubljala in stiskala k sebi. Ime sem ji dala Sonja. To punčko sem imela zelo rada.

Začela sem hoditi v šolo in vedno manj časa je bilo za igranje. Mamica je punčko nekega dne odnesla na podstrešje in tako sem čisto pozabila nanjo.

Ko me je mamica poklicala, sem s punčko v naročju stekla k njej in ji povedala, da sem jo našla. Punčki sem oprala in zlikala oblekico, jo počesala in odnesla v svojo sobo.

Od sedaj naprej punčka sedi na klavirju in spet jo imam rada.

Jožica Bradač,

4.b

### MOJE IGRAČKE

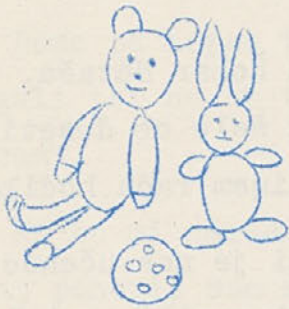
Moj medvedek, bel medvedek  
na posteljci sedi;  
sivi, stari, mali dedek  
pa pipico kadi.

Moja punčka, pridna punčka  
s psičkom se lovi;  
mala mucka, črna mucka  
miškico lovi.



Barbara Bulc,

4.a



Lepa srna, srna Rjavka,  
zajčku Sivčku se smeji.  
Zajček Sivček, zajček revček,  
kužka Pikca se boji!

To so moje lepe igrače,  
ki rada jih imam,  
a ker nimam mnogo časa,  
z njimi malo se igram.

Barbara Bulc,  
4.a

#### DOBILA SEM KOLO

Očka in mamico sem prosila, da mi kupita kolo. Prosila sem ju, dokler se moja srčna želja ni izpolnila. Dobila sem temnozeleno, čeravno sem si želela svetlozeleno kolo. Bila sem zelo vesela.

Z bratom sva se vozila od naše do babičine hiše in tekmovala med seboj, včasih pa sva šla z očkom tudi dlje. Kmalu sem se utrudila, vendar sem vzdržala, ker sem se želela peljati daleč.

Sedaj, ko prihaja zima, se ne vozim več tako pogosto, kot sem se poletni. Najti si bom morala drugo veselje, spomladi pa spet na kolo.

Urška Račečič,  
3.a

#### TEGA GOTOVO NE VESTE

Pogosto se spomnim na svoje prve dni pouka. Ti dnevi so bili prvošolski in podobni šali, ki pripoveduje o prvošolčku, ki ni znal brati ne pisati, med poukom pa ni smel govoriti. Zato ni vedel, kaj naj v šoli počne in je šel domov. Nekaj podobnega se je zgodilo

tudi meni, ker mi je bila šola španska vas.

Zaradi popravljjanja osnovne šole Milka Šobar Nataša, v kateri sem obiskovala prvi razred, je bil pouk šele ob deseti uri. To mi je bilo zelo všeč, ker takrat v šolo nisem rada hodila.

Ko sem prvi dan pouka prišla v šolo, mi je nek učenec iz petega razreda rekel, da nimamo pouka, ker je tovarišica zbolela. In jaz sem mu verjela. Kateri prvošolček pa ne bi verjel tako velikemu in pametnemu učencu petega razreda?!

Tisti učenec me je potegnil za nos, a kdo bi si mislil, da je tako hudoben!

No, jaz sem odšla domov, ker „baje“ pismo imeli pouka.

Pridem domov, pozvonim in teta mi odpre. Že pri vratih me vpraša:

„Ali nimaš pouka?“

Odgovorim ji, da ne, ker je tovarišica zbolela.

Vse bi se srečno končalo, če ne bi mamica srečala moje tovarišice, ko je šla v šolo. Seveda mi ni verjela, kar mi je petošolec natvezil. Zabičala mi je, da tega ne smem nikoli več storiti in da se moram tovarišici opravičiti.

Drugi dan smo imeli pouk zopet ob desetih. Tokrat mi nihče ni rekel, da je tovarišica bolna.

Skupaj s prijateljico Miro sva čakali tovarišico pred šolo, ker je bil razred zaklenjen. Kmalu je tovarišica prišla. Vljudno sem se ji opravičila ter povedala vzrok mojega izostanka. Opravičila mi je izostanek od pouka in mi naročila, naj jo počakam pred razredom, ker bo kmalu prišla. Ubogala sem jo in čakala. Čakam, čakam in zazdi se mi, da jo čakam že zelo zelo dolgo. Pa si mislim:

- Včeraj me je potegnil za nos petošolec, danes pa tovarišica učiteljica! -

Zato jo v jezi zopet mahnem domov.

Doma pa zopet teta, pa mamič, pa očka. Vsi so mi peli in pridigali ter se ob tem jezili, kaj še bo, če že prve dni pouka „špricam“.

Ko so mi nazadnje rekli, naj grem kar kam drugam, če se to še kdaj ponovi, sem sklenila, da ne bom nikoli več kaj takega naredila.

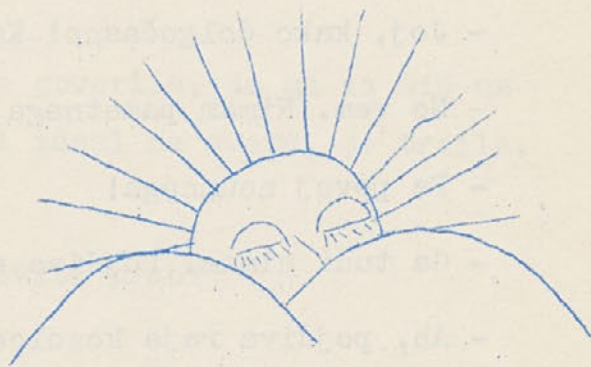
Moja obljuba je od takrat naprej držala in drži še po petih letih. Seveda imam sedaj drugačno mnenje o šoli kot takrat. Ko se spomnim na tisti čas, se nasmejem in čudno se mi zdi, kako sem mogla storiti kaj takega.

Darja Bradač,

6.c

### USPAVANKA

Aja tutaja, sonce zahaja,  
aja tutaja, sonca že ni.  
Aja tutaja, luna prihaja,  
aja tutaja, luna že spi.  
Aja tutaja, mrak nad vodo aja,  
aja tutaja, grmiček že spi.  
Aja tutaja, dete že aja,  
aja tutaja, dete že spi.



Aja tutaja, lezi še ti  
in sladko zaspi.  
Aja tutaja, ulica aja,  
aja tutaja, nikoga več ni.

Alenka Matjašič,

4.c

TAKOLE SE POGOVARJAMO MI

- Zdravo!
- Živijo!
- Kako je kaj?
- Fino! Tebi?
- Še kar. Kaj delaš?
- Eno figo. Ležim in gledam v zrak. Trenutno pa nič.
- Spet? Da se ti da!
- Saj se mi ne. Kaj pa čem, če so taki časi?!
- Je kaj novega?
- Hm ... Nič posebnega. Z bratom sva se stepla, ker mi je sunil listek z naslovom Jureta, pa vazo sem razbila, potem ... naš pes me je spet ugriznil, pa na kaktus sem se nabodla ...
- Joj, kako dolgočasno! Kaj naj počneva?
- Ne vem. Nimam pametnega predloga.
- Pa povej neumnega!
- Ga tudi nimam. Pojdiva se na glavo postavljat!
- Ah, pojdiva raje kozolce prevračat!
- Se greva z nogami po zadnjici tepst?
- Ne! Greva ... se s kolesom vozit?
- Ja ... Eh, nič ne bo, imam pederito gumo.
- Potem pa pojdiva malo ven! Greš?
- Ne morem. Sem prehlajena. Se greva raje pogovarjat?
- Pa naj bo. Greva sedet?
- Že sedim! No, povej mi, če si gledala včeraj film!

- Sem. Joj, je bil prima!

- Jaz ga nisem. Kaj je pa bilo?

- John Wayne je igral, pa James Steward in Lee Marvin ...

- Potem pa vem, da je bilo prima.

- Danes pa bo Kojak. Boš gledala?

- Najbrž bom zaspala. Janošika pa bom. Ti?

- Verjetno oba, če ne bom zaspala.

- Joooj, kaj sem se spomnila! Veš, kaj sem izvedela?

- Kaj pa? Daj, povej že!

- Tanja je pustila Petra. Veš, kaj je rekla? Groza! V sredo sta bila na stadionu, pa ga je vprašala, zakaj ima kratke lase. Pa je rekel, da mu ni do daljših in ona je seveda čisto ponorela. Potem je zbežala, njemu pa še na kraj pameti ni padlo, da bi šel za njo.

- Hi, hi, hi, kaj takega! Pa je govorila, da ga za nič na svetu ne bi zapustila. Da je največji ideal na svetu, je trdila. Zdaj pa takole!

- Kaj češ! Nori svet! Imaš Čudoviti prah?

- Kaaaaj???

- Ja, knjigo, jo imaš?

- Aha, imam. Jo hočeš brati?

- Prosim! Jaz imam zate še nekaj prospektov, če hočeš.

- O, krasno, veš, da hočem!

- Včeraj sem jih našla.

- Ej, kaj ste imeli danes za kosilo?

- Fuj! Zelje!

- Pa si ga jedla?

- Si trapasta? Drugo že, mama pa se je kregala, ampak sem jo le srečno odnesla. Kaj ste imeli pa vi?

- Mljac, čalapinke.

- Kaj? Aja, palačinke. Nimaš boljšega!

- Jutri bom morala pa najbrž sama kuhat.

- Bom prišla poskusit tvojo pacarijo.

- Le pridi, ampak, če boš bruhala, ha, ha, ne bom zdravnika plačevala, ha, ha ...

- Že prav. Bom prišla pomagat, saj dva mojstra skaze naredita več kot eden. Ti, kaj bova pa spacali?

- Še ne vem. Imaš idejo?

- Hm, hm ... a bi ... a bi morda ...? Nimam ideje.

- Saj navsezadnje ni važno! Ti, kje pa navijajo plošče? Slišiš?

- Nekaj slišim, ja. Zdi se mi, da pri sosedu. La, la, la, la, la, tirararara ...

Nikada više ti ne pričaj o njoj!

U mom životu sad nema više nje!

Predaj se srce, izgubili smo sve!

- Posluh pa tak! Ti, dajva tole, jo slišiš?

- Slišim! Tri, štiri ...

Zalij to cvijeće suzama sreće,

nek tvoje srce zna,

niko te nikada volijeti neće,

kao što volim ja.

Zalij ...

- Helenaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!



- Joj, Mojca, domov moram!
- Škoda! Ej, Helena, boš jutri kaj prišla?
- Bom.
- Dobro. Adios!
- Bye, bye!

Mojca Nared,  
7.d

MOJE MINUTE

Moje minute,  
minute mojih sanj brez resnice,  
minute zaprtih oči  
in čričkovih pesmi.  
Moje minute,  
minute otopelosti in brezupa,  
minute brez cilja.  
Brez besed  
mislím nate,  
le solze mi tečejo prek lic,  
ali še vedno upam yate,  
še verjamem y blazni klic  
noči.  
Kdo še bdi?  
Senca sem  
zaprtih oči,  
poslušam pesem čričkov,  
poslušam večernico svoje ljubezni  
in moje minute se vlečejo v večnost.

Marjanca Božič,  
7.d

# VĚASIH MU JE TAKO HUDDO

So dnevi, ko mi mladi nismo zadovoljni. So trenutki, ko si želimo umreti. Meni se je to že mnogokrat zgodilo, največkrat zaradi šole.

Najslabše znam matematiko in slovenščino, čeprav sta to glavna predmeta.

Če dobim slabo oceno, imam dan pokvarjen. Ko pridem domov, se zaklenem v svojo sobo in tam jočem. Takrat ne grem ven celo popoldne in se tudi ne učim. Takrat si najbolj želim umreti, da bi bila ta slaba ocena za vedno izbrisana.

Na srečo se to ne zgodi prepogosto.

Sonja Povše,

6.c

---

Kadar dobim v šoli slabo oceno, grem domov žalostna in potrta. Premišljuje, kaj poreče mama, saj vem, da vesela gotovo ne bo. Doma napišem nalogo, se naučim in pospravim stanovanje. Ko je vse narejeno, čakam na najhujše.

Preden pride mama, minejo stoletja. Iz službe pride zadovoljna in vesela, ko pa ji jaz izjecljam svojo oceno, se v njej vse spremeni. Postane žalostna in tiha. Ko jo gledam, kako hodi po kuhinji in pripravlja kosilo, se bi najraje razjokala. Želim, da me kaznuje s katero koli kaznijo, samo da ne bo tako žalostna in tiha. Hočem navezati pogovor, toda njej do pogovora ni. Odgovarja mi samo z „da“ in z „ne“. Zbežim v sobo in se jokam, dokler me ne

pokliče h kosilu.

Čez nekaj časa je pozabljeno in dan se konča veselo, kakor da se ni nič zgodilo.

Doris Zupančič,  
6.c

---

Včasih me razneži že pogled na drobnega otroka v vozičku sredi parka. Mlada mamica se zaskrbljeno vrtili okoli njega in ugotavlja, kako bi svojemu malemu bolj ustregla.

Tedaj se spomnim, da sem bila tudi jaz tako drobna, majhna in nebogljenjena stvarca kot ta otrok. Sedaj sem že odrasla, da, lahko bi se reklo, saj hodim že v šesti razred. Včasih se mi spomin nehoti povrne za nekaj let nazaj. Bila sem majhna, debeljšna punčka, ki bi najraje vse dni prečepela mamici v naročju. Potem, spet, se spominjam lepih igrač, ki sem jih imela. Pisane žoge, punčke, pajaci in vrsta drugih igrač mi je tedaj pomenilo vse.

Sedaj je drugače. Da, mnogo drugače. Ni več punčk pa žog in pajacev. Zamenjale so jih knjige in zvezki in tisoč skrbi. Vem, naši starši mislijo, kako nam je lepo. Mama mi pravi: „Kakšne skrbi le, dekcle, v teh letih? Pred teboj je še vse življenje, ti pa si potrta že ob najmanjšem spodrsnjaju.“ Največkrat mi tako pravi, kadar sem potrta in ji govoim o svojih problemih.

Lahko rečem, da me v mnogočem razume, saj mi je največji prijatelj in vem, da me nikoli ne bo izdala. Vendar so dnevi, ko ji prav nobene stvari ne morem povedati. Zdi se mi, da mi je neznanško hudo in da je ta težava namenjena le meni in jo moram sama premostiti. Takrat jokam. Tudi z jokom se da odpraviti največjo bolečin<sup>o</sup> s srca. Zdi se mi, da sem potem za neko stvar lažja, da sem polovico težave že premostila. Da, že mnogokrat se mi je tako

primerilo. Takrat si želim, da me ne bi bilo, da bi izginila vsaj za toliko časa, da bi se te težave uredile; vendar pa vem, da to ni mogoče. Vsak ima svoje težave, ki jih mora premagati sam, pa če se pri tem še tako bridko izjocje.

Nives Marušič,

6.c

---

Koliko drobnih, majčkenih skrbi ima človek, ko dorašča. Mislím, da ni res, ko mislijo starejši, da ima današnja mladina vsega dovolj.

Kaj pa tam, kjer je sedem, osem ali še več družinskih članov? Tam, v teh družinah gotovo ne delajo vsi. Nekateri ne morejo, nekateri so prestari, drugi pa premladi. In potem je v takih družinah gotovo revščina. Jokam, ko berem, kako je nekaterim hudo, saj so lačni, medtem pa nekateri mečejo kruh stran. Še v smetnjaku se najde. Zakaj pa ne bi tisti denar, ki ga porabimo za orožje, raje uporabili bolj koristno? Kupili bi hrano za vse tiste, ki je nimajo.

Jokam pa tudi zaradi filmov, dram ali česa drugega, če se na koncu tragično končajo. Mami mi pravi, da to ni res, ko gledam neki film. Saj vem, da ni, a se včasih le preveč vživim v filmsko vlogo kakega igralca. Če se konča tragično, že spet polzijo solze po obrazu.

Oh, te nesrečne solze! Te so včasih solze sreče, pa tudi solze žalosti tečejo. Raje imam solze sreče. Včasih mi je tako hudo, ko zvem, da je kje izbruhnila vojna. Takrat se spomnim na žrtve, na grozote, ki jih je moralo človeštvo preživeti med vojnamí. Najbolje bi bilo, da bi vsi pozabili na vojne. Vse orožje naj bi se spremenilo v hrano, blago, zdravila. Oh, saj vem, da so to samo sanje!

Janja Jalovec,

6.c



RAJK BOJANA G.



So dnevi, ko tudi mladi nismo zadovoljni. Jaz sem največkrat žalostna zaradi šole.

Najtežja predmeta se mi zdita matematika in zgodovina. Tu največkrat zabredem v težave. Poskušam se potolažiti z glasbo. Večkrat se tej žalosti ne morem izogniti, zato imam pokvarjen dan. Natančneje premišljuje o tem ponoči, ko postane vse živo. Pozno v noč zaspim. Potem pa je prezgodaj jutro in s težavo vstanem. Včasih pa sem žalostna tudi zaradi svojih prijateljev. Nekatere te zančujejo in se prepirajo. Potem se spremo, ko pa se srečamo, se grdo gledamo. To zelo sovražim. Ugotovila sem, da nimam prave prijateljice. Razžalosti me tudi kakšna malenkost.

Veliko je mladih ljudi, ki so žalostni zaradi hudih narač, bolezni, šole, prijateljev, denarja ali revščine. Po svetu divjajo vojne. Marsikdo ostane brez svojcev, brez doma, hrane ... Nekateri hočejo prepričati žalost s samomorom, drugi pa raje potrpijo.

Ni človeka, ki bi bil resnično in vedno srečen.

Darja Glavič,  
6.c

---

LE KAKO MOREJO  
BITI TAKI

Zgodilo se je neko nedeljo. Odpravili smo se na pot k stari mami. Že na avtobusni postaji sem zagledal staro, sključeno ženi-  
co. V eni roki je držala palico, v drugi pa polno mrežo stvari. Kmalu je pripeljal avtobus. Skupina mladih ljudi se je vsula vanj. Prerivali so se ter odrivali staro ženico.

Končno je ostala na postaji pred avtobusom samo še ona. Moj oče ji je prevzel prtljago, sprevođnik pa ji je pomagal vstopiti. Toda sedeži so bili zasedeni. Zaman se je ženica ozirala po ljudeh. Nihče se ni dvignil in ji odstopil sedeža. Takrat je sprevođnik rekel, naj ji nekdo odstopi prostor. S težavo se je dvgnil mladi fant.

Ženica se je usedla na prostor. V njenih očeh se je zasvetila solza. Bilo ji je huđo, da je dobila prostor šele na prošnjo sprevođnika.

Na prvi postaji je izstopila. Sprevođnik ji je pri tem pomagal, oče pa ji je predal mrežo in palico. Obema se je lepo zahvalila za prijaznost in jima zaželela veliko sreče.

Ko sem vse to opazoval, sem sklenil, da bom vedno pomagal starejšim.

Andrej Grah,

6.e

?????

Neko soboto sem šla v mesto nakupovat. Ura je bila okoli pol dveh. Na cestnem križišču Kandija je promet usmerjal miličnik. Ko sem korakala po pločniku, je pet „frkolinov“ brez dovoljene prednosti prečkalo cesto. Miličnik, ki je to videl, je zamahnil z roko, rekoč: „To je pač današnja mladina.“ Ko pa je za njimi pohitela neka starka, je miličnikova piščal že odmevala po vsem križišču. Starka je morala iti nazaj na pločnik, kjer sta jo pričakala razjarjena miličnika. Pošteno sta jo okregala, češ da ne pozna nobenih prometnih predpisov.

Na drugi strani ceste pa so se „fkolini“ smejali, da je odmevalo naokrog. Starejši moški, ki je to videl, je pristopil k miličnikoma in ju vprašal:



„Zakaj pa ne kaznujete raje tiste „barabe“?“ Miličnika sta ga debelo pogledala in dejala:

„Saj niso nič napak storili?“

Miličniki in tudi drugi bi se morali zavedati, da bodo tudi oni nekoč stari in nebogljeni. Morali bi tudi vedeti, da takrat, ko so odraščali naši dedje in babice, ni bilo prometnih predpisov, katere naj bi znal vsak na pamet. Tudi avtomobilov ni bilo veliko; če se je pripeljal kdo v vas z avtomobilom, so se vsi zbrali okoli njega.

Ksenija Novak,

6.e

?????

Po cesti je hodil invalid z leseno nogo. Pomagal si je z berglama. Šepal je na eno nogo. Imel je žalosten obraz in še bolj žalostne oči.

Za njim sta hodila dva dečka, stara približno devet let. Oponašala sta ga v hoji in se mu na ves glas smejala. Ljudje so začeli postajati po cesti in gledati za njima. Onadva pa se nista zmenila za to. Še bolj sta se mta smejala.

Lolelo me je v srcu, da so na svetu taki ljudje.

Najbrž mu je nogo odtrgala bomba v borbi za svobodno domovino. Onadva pa se mu smejeta. Očitno je bilo, da še pomislila nista, da bosta tudi onadva nekoč stara. In nič se ne ve, če bo tudi njiju zadel podobna nesreča. In kaj bosta rekla, če se bo kdo njima tako smejal in ju posnemal?

Borut Šprajcer,

6.e

?????

V poletnih počitnicah sem bil nekaj dni v Kranju pri teti. Poslala me je s samopostrežno trgovino.

Z nakupljenimi stvarmi v košarici sem stal v vrsti pred blagajno, ko se je zgodilo nekaj grdega. Pri blagajni je stal star, slabo oblečen mož, v košarici je imel mleko in kruh. Blagajničarka ga je sumljivo gledala in spraševala, če je to vse, kar je toliko časa nakupoval. Še predno je starček, ves presenečen nad takim ravnanjem ženske, mogel kaj odgovoriti, mu je pregledala žepa. Seveda v njih ni nič našla. To, da se je zmotila, ji ni bilo kar nič prav. Starček je stal tam ves užaljen in ponižan zaradi takega ravnanja.

Blagajničarka se mu tudi opravičila ni, kasirala je naprej. Stari mož je počasi odšel iz trgovine in nekaj mrmral sam zase. Res nisem vedel, da nekateri ljudje sodijo ljudi le po zunanosti.

Jernej Mehle,

6.e

### MAČEK IN PTIČEK

Zunaj sneži,  
vetre pihlja,  
maček preži,  
ptiček skaklja.



Vse je spet tiho,  
mačka več ni,  
ptiček veselo  
zdaj žvrgoli.

Vladi Šrihar,

7.a

## MOJ PSIČEK

PRI TETI IMAM PSIČKA, KI SEM MU DALA IME BRUNDI. VSAKO NEDELJO GA OBIŠČEM. VEDNO MU PRINESEM PRIBOLJŠKE. IMA ME ZELO RAD. TUDI JAZ GA IMAM ZELO RADA IN SI ŽELIM, DA GA BI IMELA PRI SEBI.

Maja Jurečič,

1.b



## O NAŠEM TARASU

NEKEGA DNE JE OČKA KUPIL MAJHNEGA PSA IN GA PRINESEL DOMOV. IME SEM MU DAL TARAS. IMEL SEM GA RAD, KER JE BIL MAJHEN IN KODRAST. KO SEM SEDEL NA KAVČ, JE ZAČEL SKAKATI. VSI SMO SE RADI IGRALI Z NJIM. KO JE BIL MALO VEČJI, SMO GA MORALI ODPELJATI K STARI MAMI. ČEZ EN MESEC, KO SMO PRIŠLI, SEM GA POBOŽAL, ON PA ME JE SKORAJ UGRIZNIL.

Igor Primažić,

2.d



## OPICE

Med počitnicami sem bila v živalskem vrtu. Oglekala sem si veliko živali. Najbolj so mi bile všeč opice. Ko sem prišla do njihove kletke, sem se zasmejala nad zabavnim prizorom. Neka opica se je spakovala pred ogledalom. Kmalu zatem je prišel paznik, da jih nahrani. Bilo je zanimivo gledati, kako so se teple za hrano. Podile so se po kletki gor in dol in delale vratolomne skoke. Bila sem v strahu, da si ne bi katera zlomila vratu. Pri tem direndaju je neka opica zopet našla pozabljeno ogledalo in se začela ogledovati v njem. Tudi druge opice bi rade videle svoj obraz, zato se je začela vojna za ogledalo. Drvele so in kričale. Nisem jih mogla več poslušati in sem se oddaljila. Videla sem še paznika, ki jih je začel miriti.

Silva Strasberger,  
3.a

## POLŽI SO NAMA UŠLI

Taborili smo ob morju. Šotor smo si postavili pod dvema akacijama. Za naju s sestrico je bil kot hišica za igranje. Če je bilo oblačno, se nismo šli kopat in midve sva se igrali v šotoru.

Tako sva nekega dne našli ob ograji, ki je bila ob šotoru, polža. Iskali sva naprej in našli še enega. Domislili sva si, da bi uredili živalski vrt polžev. Poiskali sva kamenje in naredili kamnito ograjo. Tudi v notranjosti sva razporedili kamne in položili vmes travo za hrano polžem.

Polža sta legla in puščala za seboj slinasto sled. Če sva ju malo podrezali, sta skrila svoje „rožičke“ ali pa sta se skrila v hišici. Z veseljem sva ju opazovali. Najin živalski vrt sta si prišla ogledat tudi očka in mamica. Prodali sva jima vstopnici.

Polža sta bila res zanimiva.

Popoldne smo šli na srehođ. Ko smo se zvečer vrnili, je bil najin živalski vrt prazen. Polža sta preplezala ograjo in se izgubila v travi. Mamica je rekla, da sta odšla v svobodo, sestri- ca in jaz pa sva bili žalostni.

Andreja Došler,

3.b

### NAŠ BOBI

IMELI SMO PSIČKA.

IME MU JE BILO BOBI.

RAD SE JE POTEPAL.

NEKEGA DNE SE S POTEPA NI VRNIL.

Boštjan Berus,

1.b

### IMELA SEM PIŠČANČKA

Nisem še hodila v vrtec, ko mi je stara mama prinesla domov piščančka.

Bil je nebogljen in majčken - kot kepica mehke volne. Puhek je imel svetlo rumen. Stara mama me je poučila, kako mu naj nasteljem. V škatlo sem mu dala krpo ter skodelici s hrano in vodo. Videti je bil slaboten. Jezila sem se nanj, ker je prevračal skode- lici.

Ko je očka prišel domov je rekel, da bo piščanček poginil. Zaskrbelo me je. Čez nekaj časa smo ga dali pod svetliko, da mu je bilo topleje.

Ko sem neko jutro vstala, sem šla najprej pogledat piščančka. Zelo sem bila žalostna, ko sem videla, da je poginil. Bilo mi je tako hudo, da še jokati nisem mogla. Še isti dan sem ga pokopala na vrtu.

Še vedno mi je žal ljubkega piščančka. Nikoli ga ne bom pozabila.

Mojca Klemenčič,

4.a

### MOJA MAČKA

Moja mačka kratkorepa  
rada se igra.

Zgodaj zjutraj

že na vrtu vsa vesela kobaca.

Če zagleda kakšno miš,  
brž za njo, da jo uloviš!

Ko pa ta ji ubeži,

že za drugo se podi.



Mala mačka ni lenoba,  
rada se igra,  
zgodaj zjutraj  
že na vrtu vsa vesela kobaca.

Sanda Progar,

4.a

### TETINA BELKA

MOJA TETA IMA VELIKO KRAV. NEKOČ SEM JIH POMAGALA PASTI.  
NAJBOLJ PRIDNO SE JE PASLA BELKA. ZVEČER JE TETA PRI NJEJ NA-  
MOLZLA NAJVEČ MLEKA.

Karmen Cvetko,

l.b

PES ČUVA NAŠ DOM. MUCA LOVI MIŠKO. KRAVA NAM DAJE MLEKO.  
KOKOŠ ZNESE JAJCE. KONJ ORJE NJIVO. OVCA NAM DAJE VOLNO. KOZJE  
MLEKO JE ZDRAVO.

Damjana Brinovec,

l.b

### VZORNI OČKA - PETELIN

Nekega nedeljskega jutra med počitnicami smo obiskali staro  
mamo na deželi. Tja hodim vedno rad, ker pri njej živi sestrična  
Jožica, s katero se vedno igram.

Že dopoldne tistega dne sva pričela z balincenjem in po nesre-  
či preplašila kokošjo družino na dvorišču. Ko se je razburjanje  
poleglo, sva zagledala kaj nenavaden prizor.

Turška kokoška, ki je vodila štiri piščance, je sedela na  
gnezdu. Izza vogala je ponosno prikoral oče, turški petelinček,  
za njim pa vsi štirje piščančki. Z glasnim prigovarjanjem jim je  
iskal hrano, večkrat pa je tudi počepnil in vzel kakega piščančka  
pod perut.

Ko je kokoška znesla jajce, je glasno zakokodakala in pristo-  
picala k svojim malčkom. Družina je počasi odšla proti travniku.

Mali piščančki so že skoraj odrasli, vendar jih petelinček,

kadar ni matere, skrbno čuva. Stara mama pa mu je nadela ime „vzorni očka“.

Leon Meglič,  
4.d

### MOČERAD

Jeseni sem šla z mamico in očkom po gobe v Mokro polje. Ko smo se že vračali, sem šla blizu trhlega drevesa. Zagledala sem črno oranžnega močerada. Bil je zelo ljubek. Dotaknila sem se ga z roko.

„Fuj!“ sem zakričala in odskočila.

Močerad je bil ves moker, sluzast in mrzel. Lepljive roke sem obrisala ob deblo bližnjega drevesa. Oblivala me je mrzlica in stekla sem k mami. O srečanju z močeradom sem molčala, ker sem se bala, da se mi bosta očka in mamica smejala.

Nikoli več se ne bom dotaknila močerada. Ne želim si več srečanja z njim.

Mojca Klemmčič,  
4.a

### KRAGULJEVO KOSILO

Ko je bil mamin stric še majhen, sta oče in mama odšla po opravkih. Naročila sta mu, naj čuva piščance, da ne bo kakšnega odnesel kragulj. Bal se je, da bi se piščanci razgubili, zato jih je polovil in jih z vrvico zvezal za noge. Bil je prepričan, da bodo piščanci varni pred kraguljem in da se ne bodo razgubili. Računal je tudi na očetovo in mamino pohvalo, ker je tako domiselno varoval piščance.

Kar naenkrat je nekaj zašumelo. Kragulj se je spustil na



piščance, pograbil enega in dvignil vse zvezane piščance v zrak ter z njimi odletel proti Gorjancem. Stric je le žalostno gledal za njimi, vendar pomoči ni bilo več nobene.

Kakšna nagrada staršev mu je sledila, si lahko misli vsak sam.

Vesna Špehar,

4.a

### BELA MUCKA, ČRNA MUCA

Bela mucka,  
mlada mucka  
z žogico se igra.

Črna muca,  
stara muca  
se pa ne igra.

Mala na zaveso pleza,  
mama pa za njo.

Bela pod omaro skoči,  
črna se ujezi  
ter pri miru jo pusti.



V sobo stopi teta Mici  
in na tla postavi skledo.

Črna muca pije mleko,  
bela pa le gleda ga,  
ker se mamice boji - hi, hi, hi!

Nataša Štern,

4.a

### V NAŠEM DOMU

V NAŠEM DOMU NAS JE PET : JAZ, ARTUR, NATAŠA, MAMI IN OČKA.  
ZMEROM, KADAR BEREM, MI NAGAJATA IN NAGLAS GOVORITA. ZATO STA VED-  
NO TEPENA. JAZ HODIM V TRGOVINO. SAMO TAKRAT, KADAR JE TREBA VELI-  
KO NAKUPITI, GRE V MESTO MAMICA.

Iris Fink,

2.d

### MOJ BRATEC

Dobil sem bratca. Ime smo mu dali Drago. Imam ga zelo rad. Rad ga tudi pazim. Ko pridem iz šole, se mi vedno nasmeje. Včasih mu dajem tudi jesti. Včasih se malo poigrava. Star je komajštiri mesece.

Neko nedeljo smo odšli k stari mami. Med vožnjo je bil vesel. Ko smo prispeli, ni vedel, kje smo. Pri stari mami smo se najedli, kajti bili smo lačni. Nato smo odšli ven z Dominčkom in Markom. Proti večeru smo se vrnili. Komaj čakam, da bo velik.

Mitja Cerovšek,

2.d

### NAŠA STARA MAMA

MOJA STARA MAMA JE ZELO PRIDNA. ŽIVI V ZAGREBU. ZELO JE STARA. IMA MAJHNO STANOVANJE. VČASIH PRIDE K NAM, V SOBOTO ALI NEDELJO PA MI K NJEJ. ZELO JO IMAM RADA.

Suzi Materni,

2.d

### TAM SEM BILA SREČNA

Nekje stoji bel blok ...	A kje so tista leta?
Tam pol je mojega življenja,	A kje je tista šola?
tam pol je mojega trpljenja,	In kje je tista sreča?
v njem sem preživela sedem let,	Vse mimo šlo je, žalost
sedem lepih srečnih let.	me je vso prevzela ...

Sedaj spomini so mi le ostali,

a tudi ti tonejo v pozabo.

So kakor bele črke na papirju,

ki jih počasi zbriše čas.

Marjeta Dajčman,  
7.a

## BIL JE DRUGAČEN OD DRUGIH

Precej let je že minilo od tedaj, ko smo bili še majhni, a vendar dovolj stari, da smo se merili v znanju, ki si ga moral obvladati ob koncu prvega razreda.

Bilo nas je okrog petindvajset. Skorajda enaki, samo Ciril je bil drugačen od nas. Edinole on je pogrešal marsikaj, kar smo mi imeli, samo pri njem se je poznalo, da pri hiši ni denarja, da pri njih domuje beda.

Kljub temu ni bil nikoli sam. Sošolci so se družili z njim, ne zato, da bi ga imeli radi, ampak ker si je ta svetlolasi deček upal malo več kot drugi, ker je bil tako zelo samosvoj, tako malo je potreboval mamo kakor največji svobodnjak na svetu. Po svoje je to tudi bil, samo njegove velike čokoladne oči so nas vedno gledale tako žalostno, tako plašno, pa jih nismo razumeli, le tovarišica je brala v njih nesrečo tega otroka.

Njegov oče je bil pijanec in je pretepal vso družino. Žena je čisto sama skrbela in vzgajala dvanajst otrok. Med njimi so bili, kakor se spominam, Ciril, Malči, Jožko in Rezika. Nikoli jih nisem videla, pa tudi Ciril ni nikdar pripovedoval o njih, niti spraševali ga nismo.

Pri Cirilovih, ne spominjam se več, kako so se pisali, je bilo hudo zaradi oblek. Deček je vedno prihajal v šolo v blatnih gumijastih škorenjcih in sivem suknjiču. Takrat, v prvem razredu se mi je smilil zato, ker je bil tako slabo oblečen, danes pa mi je žal Cirila, saj je odraščal v revščini, katere takrat ni poznal nihče več med nami. Za mnoge strvari je bil prikrajšan in z grenkobo v srcu je opazoval nas, razposajene in brezskrbne. Njihova mati ni želela, da bi njeni otroci čutili pomanjkanje, a ji to ni uspelo doseči. Ciril je bil in ostal žalosten, reven šolar.

Iz te tegobe, v tej grenki resnici, v usodi njegovega življenja, je tista drobna ročica prvič vzela, kar ni bilo njeno. Zdaj se je dečkovo življenje spremnilo v pekel. Nihče več ga ni maral, vsak ga je zasramoval, štiriindvajset parov vprašujočih oči ga je vedno zbadalo: „Tat si! Ukradel si, ni bilo tvoje ...“ Le učiteljica ga je razumela, a vendar je ostala stroga kot vedno.

Takrat sem tudi jaz obsojala tiste plašne oči, danes pa mi misli narekujejo drugače. Bilo je vendar toliko tegobe, toliko žalosti, da se je to moralo zgoditi. Saj drugega nismo mogli pričakovati.

In prihodnost? Morda bo Ciril, ko odraste, postal zločinec, morda bodo o njem pisali časopisi kot o kriminalcu ali atentatorju. Morda pa bo ta deček, ki nikoli ni imel nič od življenja, postal delavec, služil bo denar in imel družino. Morda njegovi otroci ne bodo čutili bede, morda ne bodo nič pogrešali, kakor je on in mu ne bodo očitali: „Glej, on ima, meni pa ne kupiš!“

Cirila že dolgo nisem videla in ne vem, kako živi.

Mojca Nared,

7.d

#### O REVNI BABICI

ŽIVELA JE STARKA, KI JE BILA STARA, DA JE KOMAJ ŠE VIDELA. MED VOJNO SO JI PADLI: MOŽ, SIN IN HČI. IME JI JE BILO MARA. PO VOJNI JE IMELA REVNO KOČO. IMELA JE MALO OBLEKE, MALO HRANE IN BILA JE BOLNA. STARKA NI IMELA POSTELJE. SPATI JE MORALA KAR NA TLEH. POGRNILA JE ODEJO IN ŠLA SPAT. PONOČI STA PRIŠLA DVA TATA. ZJUTRAJ SE JE STARKA ZBUDILA IN VIDELA, DA JE BILO VSE RAZMETANO. MISLILA JE: „PRI MENI NISO NAŠLI BOGASTVA, KER SEM LE UBOGA STARKA.“

PIONIRJI! PROSIM, POMAGAJTE STARKAM, SAJ JE TO LEPO!

Mitja Cerovšek,

2.d

### MOJ BRATEC

MOJ BRATEC JE PRIDEN IN SE IGRA. KO GREM V ŠOLO, MI DA LJUBČKA IN MI POMAHA. IMA ENO LETO IN POL, KO PRIDEM IZ ŠOLE, REČE: „DOBER DAN!“ ČAKA, DA PRIDEM IZ ŠOLE. MALO ŽE GOVORI. V VRTEC ŠE NE HODI. SKUPAJ RIŠEVA IN TAKO SE IGRAVA. TAKO PREŽIVI DAN MOJ BRATEC.

Branko Oklobdžija,

2.d

### SIROTA

Skozi gluho noč sirote  
kot premrla ptica blodi.  
Z nogami bosimi po snegu gazi,  
obupana nad svojo usodo.  
Njene črne oči so kot ugasli plamen,  
njena nema usta brez smehljaja.  
Le solze njene se bleščijo,  
ko z lica bledega ji padajo na sneg  
in solze svetle govorijo  
o vseh krivicah,  
ki jih je prizadejal ji svet.

Marjeta Dajčman,

7.a

### UGANITE, KDO JE TO

Vsi jo poznate, pa kaj je ne bi, saj hodi v naš razred in niti ni tako majhna, da je ne bi opazili.

Je bolj debela kot suha, se pravi z odvečnimi tremi kilogrami, saj si je postavila cilj shujševalne kure, da bo dosegla

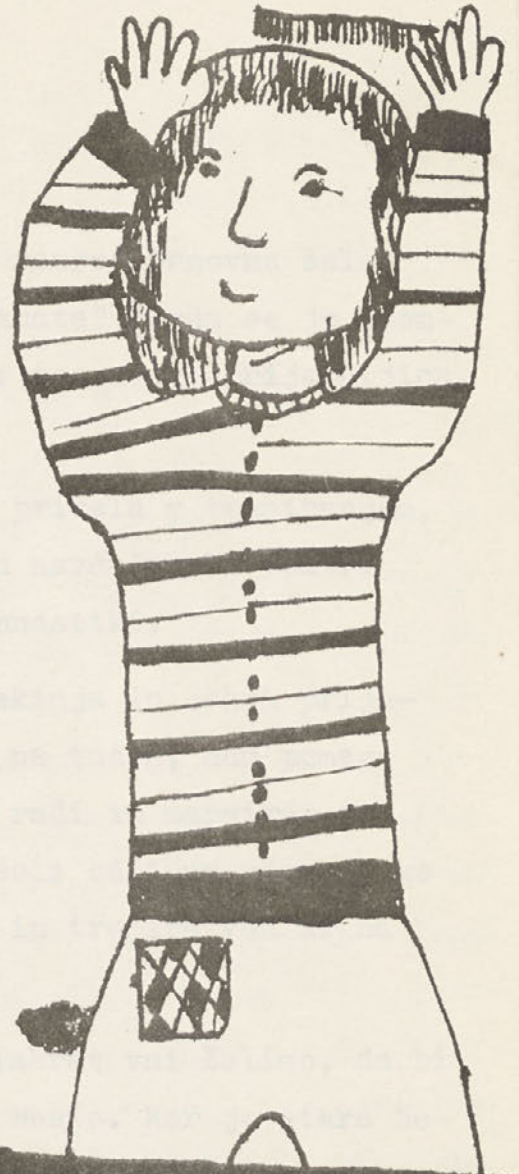
štiriinštirideset kilogramov. No, naj vam mimogrede zaupam, kako hujša. Pred kosilom in po kosilu zaužije en jogurt, dva koščka prepečenca in rezino limone. Toda teža ji ne gre in ne gre navzdol. Zaradi tega se zdi v krilu kot Hiperbola iz filma Vesna. V hlačah pa se sicer poskuša držati strumno kot vojak, toda na to pravilo zelo rada pozabi in potem je njena postava kot violinski ključ. Tudi ni kaj posebno lepa, saj je njen obraz kot puščava in nos kakor prevelika kljuka dežnika. Očesa, ki sta kot dva prežeča sokola, vselej vidita vse, kar je treba in kar ne. Kadar jo mami- ca pokliče brisat posodo, igrajo važno vlogo njene obrvi, ki se nevarno namrščijo, vendar se takoj zopet poležejo, ko mami z ost- rim glasom zavpije: „Takoj!“ Ima nekaj tisoč las, ki frlijo na vse strani, kakor bi jih raznesla kraška burja. Pod njimi pa se skri- vata dva štrleča uhlja, ki se zaostrita in obrneta postrani vselej, kadar dobita njena roditelja obiske, da ja ne bi ušla kakšna zani- mivost. Njena največja odlika pa so usta, oziroma tisto, kar je v njih. Nikar ne mislite, da so to zobje! Kje pa, saj so piškavi in nametani kakor razvaline starega gradu. Tisto bogastvo je je- zik. Ta se zlasti izkaže takrat, ko je treba koga ozmerjati. No, natančneje povedano, gre njen jezik, mislim tako nekako stošetde- set kilimetrov na uro, torej se uvršča v razredu takoj za Lenki- nim. Pozor! To hitrost doseže le takrat, kadar ni koga od učiteljev zraven. Če so namreč prisotni, ima srce pod jezikom in se strogo drži pravila, da s polnimi usti ni lepo govoriti.

Da pa boste lažje uganili ime te osebe, moram omeniti še njene atletske vrline. Šestdeset metrov preteče v celih desetih sekundah in šestih stotinkah. Prosim aplavz!

Omenim naj še to, da je zdaj čisto rdeča od sramu.

Suzana Rugelj,

7.c



DOBIC' LIDIJA G.DV.





### ALI JO POZNATE?

Poznam delkico Jasno, ki hodi v peti razred osnovne šole Grm v Novem mestu. Piše se Dokl. Ali jo poznate? Morda se je spomnite po priimku. Je izvrstna telovadka. Ker sem njena prijateljica, vam bom povedala vse, kar mi je znano.

Ko je Jasna hodila v prvi razred, je pričela s treniranjem, ko pa še ni obiskovala šole, jo je učila in navduševala sestra Maja. Sedaj sta obe državni prvakinji v gimnastiki.

Jasna je odlična učenka, državna prvakinja in dobra prijateljica. Pri treningu, ki ga imamo dvakrat na teden, nam pomaga pri raznih težkih vajah. Vsi jo imamo zelo radi in marsikdo se vzgleduje po njej. Čudim se, kako da je v šoli odlična učenka, ko pa vsak dan hodi v gimnazijsko telovadnico in trenira več ur na dan.

Velikokrat hodi tudi na tekmovanja. Takrat vsi želimo, da bi bila prva, čeprav vemo, da bo zasedla prvo mesto. Ker je stara šele 11 let, bo še veliko dosegla in morda postala evropska prvakinja med pionirkami.

Jasna je vzorna pionirka in prijazna deklica. Vzgledujmo se po njej!

Silva Mazele,

6.c

### IMAM NAJBOLJŠO PRIJATELJICO

Imaš prijatelja, ki mu lahko vse zaupaš, ki mu poveš vse, kar veš, kar občutiš ali narediš v dobro ali slabo?

Na to vprašanje lahko vsak od nas različno odgovori, a bi mnogi odgovorili, da takega, ki bi mu lahko povedali čisto vse, nimajo.

Ko pa jih vprašaš, zakaj ga nimajo, neumno zmigajo z rameni. Res je. Le malokateri bi lahko s čisto vestjo povedali, da ga imajo in da jim pomeni več kakor marsikdo na tem svetu.

Lahko je tistemu, ki ima takega prijatelja, kaj pa naredi tisti, ki ga nima in ne more nikomur zaupati, kar je naredil?

Imam prijateljico, ki ji lahko zaupam, pa ne bo nikomur nič izdala. Starejša je od mene, bolj pametna, veliko bolj pridna in delovna in zaradi teh njenih lastnosti jo zelo spoštujem in upam, da bo najino prijateljstvo ostalo še dolgo tako trdno, kakor je zdaj.

Z Jelko se, lahko rečem, poznava že od mojega tretjega leta. Takrat si še nisva bili taki prijateljici, kajti dan za dnem sva se pripravili in topli. Ko je prišla šola in z njo skrbi, sva to opustili in obe začeli hoditi v glasbeno šolo, kjer sva se učili isti instrument - violino; ker pa jaz nisem tako vztrajna in marljiva kakor Jelka, sem po štirih letih to šolo pustila, a prijateljstvo med nama je vseeno ostalo in se je vedno bolj krepilo.

Dostikrat prideva skupaj in vedno sva veseli, pa naj bo še tako žalosten in kisel dan. Poveva si vse, se potolaživa in zmeraj obrneva pogovor na vesele strani, ki jih doživljava, ona v Šmihelu in jaz na Grmu. Nikdar si nič ne zamolčiva, pa naj bo še tako trápasto in neumno. Tudi pomagava si pri raznih opravilih, pri učenju ali v čem drugem.

Dostikrat tudi sanjava o najini prihodnosti in takrat nama je lepo, saj si zmeraj želiva obe enako: da bi potovali in pozabili svet okoli naju.

Kadar se pogovarjava druga o drugi, si poveva vse, kar je z nama narobe in kar bi se dalo popraviti.

Dostikrat se tudi kregava, kajti vedno ne moreva imeti obe prav. Tudi šaliva se radi. Kritizirava vse in tudi na sebe ne

pozabiva, saj pregovor pravi: „Najprej pometi pred svojim pragom!”

Liljana Kapš,

7.a

### MLADOSTNI SPOMINI MOJEGA OČETA

Pri igri se majhni otroci dostikrat sprejo zaradi svojih staršev. Tudi jaz sem se nekega dne s sosedovo deklico zaradi mojega in njenega očka. Jaz sem trdila svoje, ona svoje. Trdila sem, da moj očka največ ve, da je najbolj učen in najbolj dober; ona pa seveda isto za svojega očeta. Nisva popustili, kako tudi naj bi, ko pa sva ju imeli tako zelo radi.

Očka mi večkrat pripoveduje o svoji mladosti. Povedal mi je, da ga ni oče nikoli natepel, le mogoče kdaj malo udaril. Pa je še sedaj živ. Tudi jaz ne pomnim, da bi bila od njega tepena, no, včasih malo za ušesa. Tudi pri meni je tako kot pri Finžgarjevih, kjer je veljala beseda.

Povedal je, da se je učil na paši in da je prišel do zaželenega mesta, zato če jaz kaj ne razumem, stečem k njemu in takoj mi razloži. Rekel je: „Če jaz nisem imel možnosti za učenje, naj jo ima moj otrok!”

No, pa še dogodek iz njegovih mladih let, ki mi ga je povedala njegova mama:

Kadar je bil očka siten ali trmast, se je enostavno ulegel na tla in se začel premetavati in vpiti. Spraševali so ga: „Kaj ti pa je? Si šajen?” „Ne!” „Si lačen?” „Ne!” „Si zaspan?” „Ne, ne in ne!” „Kaj pa potem?” „Jezem!” je zavpil.

Tudi jaz, ko sem bila majhna, sem bila trmasta. Vedno sem ležala na tleh in vpila. Mamica je vedno prišla k meni in me tolažila, toda očka tega ni dovolil. „To je čisto po otročje, tudi mi smo bili taki, ampak nas so pustili na tleh!”

Pa še to! Imel je svoj krožnik in jedilni pribor. Gorje tistemu, ki je jedel z njegovim priborom! Takoj je vzel denar in stekel v najbližjo trgovino po novega. Tudi mene uči: „Uporablaj svoje stvari, pusti druge pri miru!“

Vidite, tak je moj očka in nemalokrat sem približno enaka tudi jaz. No, če sva si že po zunanosti tako podobna, kako sva si šele v mislih in dejanjih!

Irena Gradecki,

7.a

# KULTURA IN UMETNOST

## OBISK V OPERI

Nek petek v oktobru 1975 smo se z vlakom odpeljali v operno hišo v Ljubljano, kjer smo si ogledali opero Giuseppea Verdija *Traviata*.

Vse nas je prevzela čudovita glasba in glasovi pevcev, ki so lepo odpeli svoje vloge. Posebno lepo je pela sopranistka Ženi Živkova, ki je pela v italijanščini vlogo Violete.

Ta predstava je za nas koristna, saj moramo spoznati tudi področje glasbenega ustvarjanja. Mislim, da bi si morali ogledati še več takih predstav.

Marjetka Gal,

8.c

## PRIPOROČAM VAM KNJIGO

Knjiga Ptički brez gnezda pisatelja Frana Milčinskega mi je bila zelo všeč, a ko sem knjigo brala, so mi misli ušle k otrokom, ki še danes živijo v takih življenjskih razmerah kot dečki v knjigi. Tem otrokom manjka ljubezen staršev.

V neurejenih družinah, kjer se starši v premajhni meri zanimajo za svoje otroke, otroci zgubijo zaupanje vanje in so prepuščeni sami sebi. Ob takih primerih nastanejo posledice, kot so: beganje otrok od doma in čez mejo, tatvine, pijača in kajenje. Vzroki za to in podobno so lahko: alkoholični starši, nesoglasja med starši, premalo ali pa celo preveč denarja in sploh neurejene družinske razmere. Vendar pa za vse tudi niso krivi starši. Tudi mi otroci smo lahko miselni in ob majhnih napakah že mislimo na smrt.

Ko sem mislila na otroke, ki še danes živijo v neurejenih in slabih razmerah, sem prišla do spoznanja, da je teh ptičkov brez gnezda še in mogoče celo več kot prej.

Vsa družba želi, da bi bilo teh nesrečnih otrok, oziroma ptičkov brez gnezda, čim manj.

Starši morajo otroke navajati na delo in jih vključiti v razne šolske in kaeneje v kulturne dejavnosti, posebno pa jih morajo navdušiti za šport.

Le ob delu bomo otroci pozabili na neumnosti.

Knjigo priporočam vsem mladim pa tudi staršem!

Darja Bradač,

6.c

### GLEDALIŠKI ABONMA

Že tretje leto zapored imamo na naši šoli organiziran mladinski gledališki abonma. Kot prejšna leta si bomo tudi v letošnji sezoni ogledali 6 predstav. Vstopnica za vse stane 60 din. Gledali bomo vse: od dram pa do komedij. Se pravi, da bo lahko vsak našel predstavo, ki ga bo zares zanimala in navdušila. Lahko si obetamo, da bo tudi letošnja gledališka sezona tako uspešna in kvalitetna kot lanska.

Alenka Suhadolnik,  
7.c

### RADI GLEDAMO FILME

Letos je na naši šoli organiziran tudi filmski abonma. V novem učnem načrtu je posvečena posebna pozornost filmski vzgoji. V okviru letošnjega abonmaja smo si ogledali že štiri filme. To so: Dolina miru, Povest o dobrih ljudeh, Deček in violina ter Doktor Mladen. Po predstavah se vedno pogovorimo o njih in tako še bolj spoznavamo pravo vrednost filma. Tudi v bodoče si želim tako kvalitetnih in poučnih filmov.

Alenka Suhadolnik,  
7.c

### ŠOLSKA EKSKURZIJA

8. oktobra 1975 ob 7. uri so odšli učenci petih razredov osnovne šole Grm na ekskurzijo v Ljubljano, na Brnik in na Urh.

Najprej so si ogledali letališče na Brniku. Videli so tudi vzlet in pristane letala JAT boeing 727. Nato so malicali in kupovali razglednice, značke, nalepke in razne sladkarije. Ko so si vse ogledali, kar so mislili, so se odpeljali v Ljubljano.

Tam smo se razdelili v dve skupini. Prva skupina je jedla v restavraciji Triglav, drugi pa so jedli v Emoni. Kasneje so si ogledali Trg revolucije, grobnico narodnih herojev in palačo ljudske skupščine SRS. Zatem so se odpeljali na ljubljanski grad.

Odpeljali so se tudi na Urh. Tam so si ogledali klet, v kateri so mučili partizane in druge zavedne Slovence. Ogledali so si tudi cerkev, v kateri so obešene grozljive slike ter tudi spomenik padlim žrtvam.

Tudi 6., 7. in 8. razredi so šli tiste dni na ekskurzije, ki so zelo koristne in potrebne.

Zvezdana Čulig,  
5.b

#### KAJ JE NOVEGA?

Ker želimo biti z vsemi dogodki in drugimi novostmi na področju kulture na tekočem, smo se odločili, da bomo urejali stenčas „Kaj je novega?“.

Seznanjamo se z novimi filmi, televizijskimi novostmi, na novo urizorjenimi gledališkimi predstavami ter kar je najvažnejše v domači literaturi. Seznanjamo se tudi z likovno umetnostjo.

Vse to nas seznanja z vsakdanjo slovensko kulturo. To je pomembno tudi zato, da se seznanijo z njo tudi tisti, ki se drugače nikoli ne zanimajo za pomembne dogodke.

Magda Grdanc,  
8.c

# DROBNE

## ZANIMIVOSTI

### NAJBRŽ ŠE NE VESTE

- da je na naši šoli to leto 1007 učencev oziroma 50 več kakor lani;
- da je bilo prvo leto le 873 učencev, vsako leto jih je več od 30 do 50;
- da je na šoli zaposlenih 7 kuharic,  
7 snažilk,  
2 hišnika,  
1 socialna delavka,  
1 knjižničarka,  
52 učiteljev (13 od teh ima podaljšano bivanje);
- da meri šola 5700 m<sup>2</sup>, v kateri je 32 učilnic in 33 oddelkov;
- da sta se morali dve čitalnici spremeniti v učilnici, pionirska soba v fonolaboratorij in knjižnica v zbornico, da se je ohranil enoizmenski pouk;
- da manjka mnogo prostorov za podaljšano bivanje in da se bosta v II. polletju kmetijska in gostinska šola preselili v novo športno dvorano in v naši šoli ne bodo več imeli telesne vzgoje. Tako bodo prostor dobili učenci iz podaljšanega bivanja, saj jih je kar 308;
- da načrtujejo gradnjo nove šole na Drski do leta 1980 in da se do takrat sploh ne da govoriti o celodnevni šoli;



- da za celodnevno šolo potrebujemo še dodatne prostore: telovadnico, kuhinjo, 4 - 5 učilnic, igrišča. Predvideno je, da bomo te prostore pridobili z adaptacijo hiš na Valantičevem, nasproti šole.

M. Derlink, 8.c,  
intervju s tovarišem  
ravnateljem

### IMV - NAJVEČJA TOVARNA V NAŠEM MESTU

Ko se je moj očka zaposlil v tovarni, se je imenovala Motomontaža. Po enem letu so jo preimenovali v IMV. Takrat so kombije le sestavljali, dele pa so uvažali iz Nemčije. Potem so se odločili, da bodo ta vozila izdelovali sami. Strokovnjaki so pripravili načrte, delavci pa so po njih izdelali cel avto razen motorja. Vozila so najprej preizkusili in ugotovili, da ima nekaj napak, ki so jih popravili. Takrat so na teden izdelali le en kombi, po petih letih pa že 10 na dan.

IMV se zelo širi. Danes proizvaja zelo veliko raznovrstnih vozil, saj je zaposlenih kar 5000 delavcev. Proizvajajo: RENO 4, RENO 12, RENO 16, prikolice Adria in kombije.

Letos praznuje IMV 20. obletnico obstoja. Pionirji naše šole jim iskreno čestitamo!

Aleš Dravinec,  
3.c

### STE ŽE SLIŠALI?

- da je bila nova športna dvorana zgrajena približno v treh mesecih?
- da je to največja športna dvorana na Dolenjskem?
- da lahko sprejme do 1500 gledalcev?
- da je namenjena tudi raznim razstavam in drugim kulturnim prireditvam?

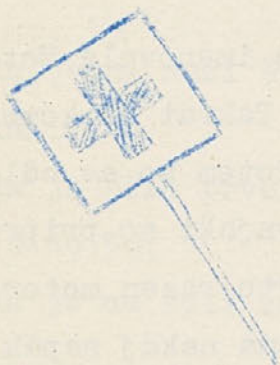
- da jo je zgradilo gradbeno podjetje Pionir?

Marjeta Dajčman,

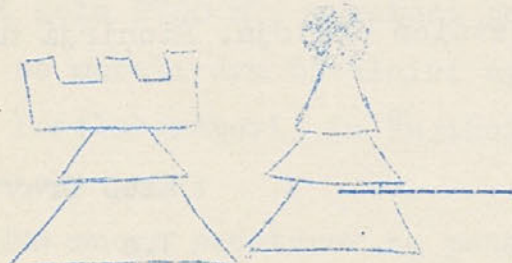
7.a

### IMAM SVOJ „HOBI“

Tudi jaz imam svoj hobi. Nekateri se hvalijo z znamkami, nekateri z zbirko metuljev, nekateri s herbarijem, jaz pa zbiram značke.



Vsak mesec mi da mamica žepnino. To kar hitro izkoristim in tečem v trgovino ali pa k prijatelju in kupim eno ali več značk. Mamica in očka mi pri zbiranju pomagata. Očka mi je pred dvema letoma prinesel značko olimpijskih iger 1976, mamica pa mi je lani od nekega zbiralca prinesla zelo veliko švedskih značk. Prinesla mi jih je tudi iz Avstrije. Največ značk imam iz hribov, kamor moj očka rad zahaja in me vedno znova preseneti s kakšno novo značko. Najdragocenejša značka v moji zbirki je švedska značka finale PVP iz leta 1969. Zbiralec, ki mi jo je podaril, mi je povedal, da je vredna eno povprečno švedsko plačo.



Andrej Ban,

6.c

Moj hobi je šah. Zelo rad ga igram. Doma ga igran z očetom in svojimi prijatelji. Vključen sem tudi v šahovski krožek na šoli. V krožku nas ni veliko, ker ni veliko zanimanja za to igro.

Krožek imamo od 16<sup>h</sup> do 18<sup>h</sup>.. Ko pridemo, najprej pripravimo šahovnice in figure. Razdelimo se po dva in dva in začnemo igrati. Kadar pa igramo za kategorije, nas tovariš razdeli po tabeli. Vsak igra z vsakim. Seštejemo točke in prvi trije imajo višjo ka-

tegorijo. Včasih igramo tudi v klubu.

Šah sem se naučil igrati, ko sem bil še majhen. Štiri leta sem žival pri stari mami. Dva strica in teta so bili doma. Tako sem velikokrat gledal, kako so igrali šah. Počasi sem se veliko naučil in igra me je pritegnila.

Do tretjega razreda sem se naučil toliko igrati, da sem se vključil v šahovski krožek. Do sedaj sem bil že na šolskem, občinskem, dolenijskem in republiškem prvenstvu. Igrali smo ekipno.

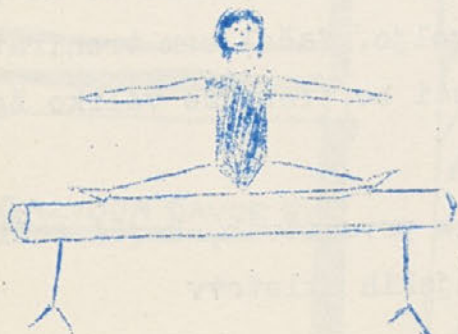
Sedaj, ko imam več učenja, igram malo manj kot prejšnja leta. V krožek še zmeraj hodim in kadar imam priložnost, rad igram.

Franci Brear,  
6.c

---

Ker rada telovadim, sem se že lansko leto vpisala h gimnastiki.

Ko pridem ob petih v šolo h gimnastiki, se preoblečem v dres in grem v telovadnico. Tovarišica zakliče: „V vrsto zbor!“ in že se pririvamo, prepiramo in kričimo. Dokler se vrsta uredi, traja včasih tudi pet minut. Ko je vrsta urejena, nekaj časa tečemo in se razgibavamo. Potem se razdelimo v vrsto in telovadimo na orodjih, ki nam jih določi tovarišica. Najraje telovadim na bradlji in na parterju.



Ko mine ena šolska ura, je gimnastike za tisti dan konec. Krožek obiskujem enkrat tedensko.

Ksenija Barbič,  
6.c

---

Moj hobi je glasbena šola. Imam jo dvakrat na teden. Tam se mnogo naučimo. Učim se tudi inštrument. Moj inštrument je flavta. Dobila jo bom za novo leto. Tovariš, ki me uči, je zelo strog in dober. Pri tovarišu Jazbecu pa moramo biti pridni, če se hočemo kaj naučiti. Tovariš je zelo strog. Začel se je drugi razred. Še vedno bom rada hodila v glasbeno šolo.

Snežana Malinovič,  
6.c

---



Moj hobi je atletika. Ob pogledu na bratova odličja, ki jih je prejel za uspehe v atletiki, se je v meni vzbudila misel, da bi tudi jaz postal atlet.

Vem, da bo potrebno še veliko truda in naporov, preden bom dosegel uspeh. Ker sem še začetnik, včasih kar obupavam. Ko se pa spet spomnim na bratova odličja, dobim voljo. Začel sem trenirati met žogice, tek in skok v daljino. Pojesti bo treba še veliko žgancev, preden bom uspel.

Željo imam, da bi tekmoval na raznih prvenstvih, kajti tudi jaz bi rad kaj doprinesel k uspehu dolenjskih atletov.

Žulič Borut,  
6.c



GAZVODA DAVOR 5.



Moj hobi je lovljenje metuljev. Za to delo so me navdušile njihove pisane barve.

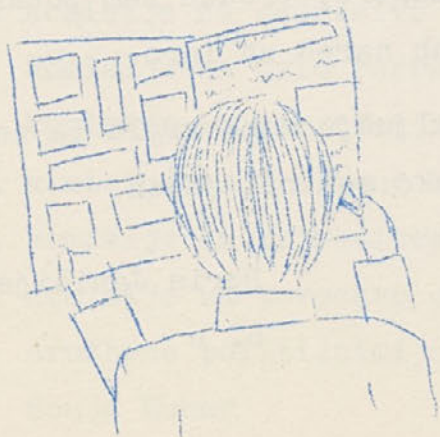
Imeti moraš mrežico, s katero jih loviš, ki pa ne sme imeti preveč velikih luknjic, da z njo lahko lovimo tudi manjše metulje. Biti mora čim bolj tanka in prozorna, da je metulj tako hitro ne opazi. Paziti moraš, da ne poškoduješ met ljevih kril, ker so zelo krhka.

Imam že okoli petindvajset pripetih metuljev, ker sem šele začetnik. Toda hitro jih bom zbral še več, ker jih redno lovim po navodilih iz knjige in jih ne uničujem po nepotrebnem. Spomladi, poleti in v začetku jeseni lovim metulje, čez zimo pa jih navlažim s terpentinom, da so varni pred molji in jih priprnem z bucikami na stiropor, da se lepo posušijo. Tako pripravljene metulje priprnem z bucikami na debelejšo platno in jih spravim v zabojčke.

Robi Fajdiga,  
6.c

---

Imam nenavađen hobi: iz Zabavnika izrezujem strani. Naredi si sam in ko jih nekaj zberem, začnem izdelovati. Včasih se poleg dela razjezim, kajti za to je treba imeti spretne roke.



Pa pogledjmo, kako sem delal šah. Za izdelavo sem potreboval: tanjšo in debelejšo lepenko, žogice za namizni tenis, plutovinaste zemaške, steklene bisere, tempera barvice, milo, čopič, bucike z barvastimi glavicami, črn flomaster, škarje,

ravnilo, lepilo, sukanec in še kaj. Zraven tega pa sem potreboval še veliko časa.

Začel sem. Najprej sem poiskal zamaške. Takoj sem opazil, da jih imam premalo, kajti plutovinaste zamaške so zamenjali plastični. Imeti bi moral vsaj šestnajst zamaškov. Torej v trgovino. Mislim, da bi bilo bolje, ko bi izpustil mamino pridigo o potrošnji denarja za svoj hobi. Ko sem zamaške imel pripravljene, sem opazil, da nimam dovolj žogic za namizni tenis. Preobrnil sem vso hišo in ugotovil, da mi jih od osemindvajsetih manjka še šestnajst. Premišljeval sem in premišljeval in si na koncu žogice sposodil od vseh prijateljev, kar jih imam. Končno sem imel vse, če odštejemo lepilo, steklene bisere in bucike. Najprej sem oblikoval zamaške. Zdaj je prišlo na vrsto lepljenje. Zelo sem se namučil, preden sem našel lepilo in tudi, ko sem glave žogice lepil na noge (obdelani zamaški) in povem, da nisem porabil malo časa. Ko sem to opravil, je prišlo na vrsto barvanje. Minilo je pol ure uspešnega barvanja, ko sem se spomnil, da moram čopič namiliti. Ko sem to opravil, je prišlo na vrsto rezanje. Ko sem po dolgem času rezanja oblikoval glave, ki bi morale biti podobne konjskim, so ostali od 7 dm dolgega in 5 dm širokega kartona samo koščki lepenke. Tudi "ograj" za trdnjave sem moral izrezati. Ko sem povsem izrabil svinčnik in skoraj polomil ravnilo, mi je tudi to uspelo. Zdaj sem bucike započil v kraljevo in damino glavo namesto krone. Nato sem naredil šahovnico. Porabil sem tri stare flomastre, preden sem pobarval vsak drugi kvadrat. Končno je bil šah nared za igro.

Najhuje pa je bilo, da je po naključju mama vrgla ta nesrečen šah v smeti. Lahko si mislite, kako sem bil jezen.

Boris Janičijević,

6. c

---



# IZVENŠOLSKO DELO

## ALI VESTE

- da je na naši šoli 899 pionirjev in 108 mladincev,
- da bi se, če bi imeli možnost, lahko vključili v 38 različnih krožkov in sekcij,
- da v vseh teh interesnih dejavnostih deluje 1700 pionirjev in mladincev,
- da se delo odvija v 54 skupinah,
- da je na šoli v popoldanskih urah vsak dan povprečno 10 krožkov in sekcij,
- da prostovoljne dejavnosti pomaga voditi tudi 18 zunanjih sodelavcev,
- da v okviru pionirske organizacije deluje tudi 8 samoupravnih komisij.

Preberite še to!

Predsedniki komisij so:

1. komisije za dežurstvo : tovarišica Dragica Peric,
2. komisije za delo razrednih skupnosti : tovarišica Alma Penca,
3. komisije za tekmovanja : tovarišica Angela Suhadolnik,
4. komisije za družbeno koristno delo: tovarišica Marija Rotar,
5. komisije za prireditve : tovarišica Majda Šuln,
6. komisije za povezavo z drugimi šolami, delovnimi organizacijami, družbeno političnimi organizacijami in društvi: tovarišica Sonja Kuhar.

7. komisije za informacije : tovarišica Štefka Cvitkovič,
8. komisije za prostovoljne dejavnosti : tovarišica Vanja Gazvoda .

Delo Mladine Rdečega križa vodi tovarišic Vera Kirn  
Mentor ŠŠD je tovariš Vojko Oklešen.

Veselo šolo vodi tovarišica Francka Dular.

O Jugoslovanskih pionirskih igrah pa si zapomnite to:

Tudi letošnje leto potekajo pod geslom NAŠA DOMOVINA POD SVOBODNIM SONCEM, saj so dvoletne.

Letos bomo opravili še te naloge iz tekmovalnega programa JPI:

1. Zaključili bomo tekmovanje za znak slovenskih partizanskih brigad.
2. Izvedli bomo raziskovalno nalogo OHRANIMO KMETIJE.
3. Sodelovali bomo pri Kurirčkovi pošti in pripravili miting.
4. Organizirali bomo dve delovni akciji in dve odredni tekmovanji.
5. Sodelovali bomo na občinskih tekmovanjih, ki jih bosta razpisala občinska zveza prijateljev mladine in odbor JPI.
6. Ob zaključku JPI bomo pripravili prireditev in razstavo.

Če bomo izpolnili vse naloge, bo naš pionirski odred prejel za dvoletno delo v JPI ZNAK JPI NAŠA DOMOVINA POD SVOBODNIM SONCEM.

Mentorica

Marija Rebernik

### VESELA ŠOLA

Tudi letos so se učenci naše šole tako kot vsako leto prijavili k tekmovanju Vesele šole. Pionirski list je že objavil prijavnice za vpisovanje.

Dne 25. 9. 1975 smo imeli prvi sestanek. Izvolili smo predsednika, dva tajnika in šest članov.



Odgovorna tovarišica poverjenica je tovarišica Francka Dular.

Letos se je prijavilo kar 321 učencev, vendar je to za 73 učencev manj kot lani. Vseeno smo lahko kar zadovoljni. Seveda smo izvršali tudi razredne poverjenike, ki so zbrali precej vpisnic.

Najbolj moram pohvaliti naslednje poverjenike:

Poverjenika za 5.d razred, Marčetiča Predraga, ki je zbral kar 31 prijavnice,

poverjenika za 7.d razred, Šuštarja Mitjo, ki je zbral 27 prijavnice,

poverjenika za 8.d razred, Brajer Zdravko, ki je zbrala prav tako 27 prijavnice.

Svetujem vam le še to: Če še niste vpisani v veselo šolo, potem to storite čimprej. Prav gotovo vam ne bo žal!

Nataša Jakopin,

7.a

### TABORNIŠKA ZAUBLJUBA

29. oktobra letos smo se medvedki in čebelice zbrali na mostu v Ragovem logu. Bilo nas je zelo veliko. Odšli smo na jaso. Starejši tabornik je zakuril kres. Ob njem smo zapeli taborniško himno in dali zaobljubo. Obljubili smo, da bomo naredili vsak dan nekaj koristnega, da se bomo vzorno obnašali in da bomo ljubili svojo domovino.



Taborniki so nam zaigrali nekaj skečev in postavili nekaj ugank. Oboje je bilo zelo zabavno. Ko smo se razšli, je bila že noč. Alenka je svetila z baterijo. Domov sem prišla prijetno razpoložena. O veselem popoldnevu sem celo sanjala.

Janja Kumer,

3.d

## MLADI PLANINCI

V letošnjem šolskem letu nas je v krožku 45. To smo učenci od prvega do petega razreda.

Sklenili smo, da bomo do konca šolskega leta prehodili Trdinovo pot. Doslej smo prehodili že naslednje markirane poti:

Novo mesto - Trška gora - Stari grad - Otočec;

Soteska - Frata - Prečna - Novo mesto;

Semič - Mirna gora - Gače.



Na pohodih spoznavamo našo Dolenjsko, njene zgodovinske znamenitosti in naravne lepote. Večkrat smo na pohodih spoznali oddaljene vasice in samotne kmetije, ki jih drugače verjetno ne bi nikoli. Še posebno pa se veselimo pohoda skozi kočevske gozdove. Sicer nas je malo strah tudi medvedov, vendar ker nas bo toliko, se bodo tudi medvedje ustrašili nas. Že sedaj pa se lahko pohvalimo, da smo se svojih turah že tako utrdili, da celo planinci iz drugih razredov že prehodijo po 6 ur dolgo pot.

Mentorica

Slavka Petrič

## LUTKOVNI KROŽEK

Že tretje leto obiskujem lutkovni krožek. Pri njem se učimo različne igrice. Lansko leto smo naštudirali igrico Frana Milčinskega, Čarobna skrinjica. Z njo smo nastopili na republiški lutkovni reviji v Novem mestu. Našo igrico je strokovna žirija ocenila za najboljšo. Tako visoke uvrstitve nismo pričakovali, zato smo bili uspeha še toliko bolj veseli.



To nas je podžgalo, da smo se tudi letos prijavili. Naučili smo se igrice Krikec in Pikec. Vadili smo vsak dan, velikokrat kar po tri ure. S pritajenim strahom smo se odpeljali v Sevnico. Zelo smo bili srečni, ko smo zvedeli, da smo igrico najboljše odigrali. Dobili smo najvišjo oceno za igro, režijo, lutke in scene. Tako je bil naš trud bogato poplačan.

Marko Boh,

5.b

## RECITACIJSKI KROŽEK

### Nižja skupina

Za delo smo že dobro prijeli. Prvič bomo nastopili 29. novembra. Vaje imamo vsak četrtek in petek ob 7. uri zjutraj. Odbor smo izvolili že na prvem sestanku. Krožek obiskujejo učenke iz vseh četrtih razredov in 3.d ter 2.a razreda. Potrudili se bomo, da vas bomo razveseljevali na vseh proslavah.

Mojca Klemenčič,

4.a

### Višja skupina

Naš krožek je začel z delom v mesecu septembru. Izdelali smo celoletni delovni načrt. Sodelovali bomo na šolskih proslavah ob 29. novembru, ob sprejemu kurirčkove pošte, na proslavi dneva OF in 1. maja.

Spoznali bomo tudi izbrane tekste slovenske in druge literature. V krožku je 18 deklet iz petih, šestih in sedmih razredov. Manjkajo nam pa fantje.

Irena Gradecki,

7.a

## LIKOVNI KROŽEK

Letos se je v krožek vpisalo 24 učencev, skoraj vsi ga redno obiskujejo. V začetku leta smo poslali v Kostanjevico več grafik na IV. grafični bienale jugoslovanskih pionirjev. Strokovna žirija je izbrala 6 naših grafik.

Sedaj delamo tapisarije, nekateri pa tudi tihožitja in reliefe. Kot lani bodo tudi letos trije učenci iz likovnega krožka odšli proti koncu tega šolskega leta na Malo Groharjevo kolonijo v Škofje Loko, kjer bodo slikali to slikovito mesto.

Naša celoletna skrb pa je tudi urejanje našega glasila z ilustracijami.

Te ilustracije so objavljene v raznih mladinskih revijah.

Li ija Plut,

8.d

## IKEBANA

Ikebana je umetnost aranžiranja cvetja - razporejanja cvetja. Začeli so jo gojiti na Japonskem, s tem dokazujejo ljubezen do prirode, z njo si bogatijo in lepšajo življenje. Danes se je ta umetnost razširila po vsem svetu in se primerja s slikarstvom, glasbo in kiparstvom. Ikebana ima svoja pravila, katera se tudi pri nas v krožku učimo.



Krožek pri nas vodi tovarišica Murn Andreja. Imamo ga ob ponedeljskih od 16<sup>h</sup> do 17<sup>h</sup>. Smo same deklice, kar je zelo škoda,

Namen ikebane je olepšati vsakdanje življenje in ga narediti prijetnega še v tako majhnem okolju - domu. Člani našega krožka pripravijo vsako leto razstavo v šolski avli.

Katarina Starc,

4.c

#### FILATELIJA

Filatelistični krožek se sestaja redno vsak teden ob sredah. Vodi ga tovarišica Budnova. Na naših tedenskih sestankih med seboj menjamo, kupujemo in urejamo svoje zbirke znamk. Na republiški razstavi smo prejeli nekaj priznanj.



S starejšimi filatelisti iz Novega mesta smo pripravili samostojno filatelistično razstavo.

Gregor Teršar,

8.d

#### BIOLOŠKI KROŽEK

Ta krožek deluje za šeste razrede. Obiskujemo ga enkrat tedensko in to v četrtek od šestnajste do sedemnajste ure. Poučuje nas tovarišica Zlata Kraševc. V krožek prihaja približno petnajst učencev in učenk.

Obiskali smo že potok Težka voda. V njem smo našli nekaj vodnih rastlin in živalic.

Odšli smo tudi v gozd Ragov log. V njem smo nabrali primerno rastlinje in listje. To rastlinje smo nato naslednjo uro nalepili na listnate pole. Tako smo si uredili herbarij. Še preje smo si

ogledali diapozitive, ki so nam pokazali, kako je treba herbarij urediti. Neki četrtek smo si tudi pod mikroskopom ogledali del račje zeli.

V krožku je zelo zanimivo in veselo. Obiskujemo ga redno, saj nam tudi koristi. Spoznali smo že veliko rastlin in živalic.

Želimo, da bi ta krožek navdušil še več učencev in učenk.

Doris Zupančič,

6.c

### TEČAJ PRVE POMOČI

Vsi vemo, da je prva pomoč potrebna, zato smo na naši šoli uvedli tečaj prve pomoči, ki ga vodi tovarišica Kraševčeva.

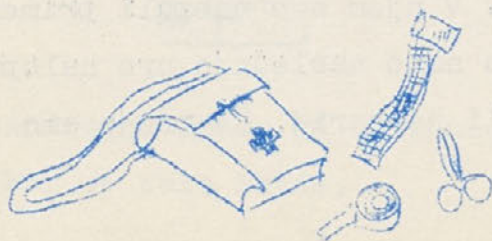
Udeležiti se ga bomo morali vsi učenci 7. razredov. Prva skupina je začela z delom. Tečaj obiskujemo enkrat tedensko.

Nekaj ur smo se učili le teoretsko, zdaj pa se vadimo že v praktičnem povijanju udov in glave pri zunanjih poškodbah. Povijali smo že s trikotno ruto in povojem 5 x 8. Po določenem številu ur bomo pisali test in pokazali, koliko smo se naučili. Po desetih urah bo začela z delom naslednja skupina.

Vsi, ki obiskujemo ta tečaj, se ga udeležujemo z veseljem, saj vemo, da nesreča nikoli ne počiva in nam bo lahko znanje, ki ga bomo pridobili na tečaju, zelo koristilo.

Mojca Janžekovič,

7.c



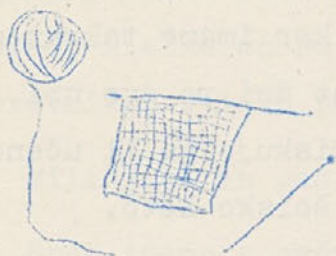




PLUT NATAŠA 8D



## ROČNA DELA



Ročno delo imamo vsako sredo po pouku. Iz našega razreda hodi 7 deklic, 5 pa iz 2.b.

Priključule se bodo tudi nekatere deklice iz 3. razreda. Sedaj se učimo kvačkati, drugo polletje pa bomo šivale. Deklice, ki znajo že dobro kvačkati, delajo šale, telovnike ali odejice za svoje punčke. Uči

nas tovarišica Dragica Peric. Kadar nimamo ročnega dela, smo zelo užaljene, ker rade kvačkamo, sicer pa se to le malokdaj zgodi.

Kvačkarice iz  
2.c

## PEVSKI ZBOR

Tudi letos smo se mladi pevci združili v pevski zbor pod vodstvom tovarišice prof. Marjete Gačeša.

Na vej ob ponedeljskih in sredah redno prihaja 140 pevcev. Prično vadimo in se pripravljamo na nastope, ki jih ni malo.

Na prvem sestanku smo izvolili tudi odbor:

predsednika Natašo Papež, tajnici Mojco Janžekovič in Ireno Kirm.

Pojemo zlasti pesmi na vojno in ljudsko tematiko. Pri tem nam pomagajo tudi zunanji sodelavci, nekatere pesmi pojejo tudi solisti.

Želimo, da bi se še naprej uspešno vadili in dosegli lepe uspehe.



Nataša Papež,  
8.d

### MATEMATIČNI KROŽEK

Vsak teden nestrpno pričakujem torek, ker imamo takrat matematični krožek. Imamo ga vsakih štirinajst dni po dve uri. Za 6. razred ga vodi tovarišica Plantanova. Obiskuje ga 11 učencev. Nekaj učencev ga je obiskovalo tudi lansko šolsko leto.

Matematični krožek bi lahko obiskoval še kakšen učenec, saj iz 6.e razreda ni nikogar. Krožek obiskujemo tisti, ki nas matematika veseli.

$$3 + 1 = ?$$

Želim si, da bi matematični krožek deloval tudi takrat, ko mene ne bo več na osnovni šoli.

Karmen Kraševac,  
6.c

### GASILSKI KROŽEK

Vsak torek ob 16<sup>h</sup> deluje gasilski krožek. Sestajamo se v Ločni v Gasilskem domu. Tam se učimo raznih gasilskih spretnosti. Ker hodim prvo leto, še ne znam dosti. Znam narediti dvojni gasilski voz, mornarski voz, znam metati gasilske cevi in jih zvijati, poznam razne gasilske pripomočke, črpalke. Tovariš nam je razkazal vse gasilske avtomobile in njihovo opremo. Povedal nam je nekaj dogodkov, ko je bil on prisoten pri raznih požarih in avtomobilskih nesrečah.

Pred mesecem smo šli z gasilskim kombijem v Metliko v metliški muzej.

11. 11. 1975 smo odšli po gasilskih vajah na avtomobilsko cesto pri Mačkovcu, kjer se je zgodila velika prometna nesreča.

Prevrnil se je tovornjak z veliko prikolico, v kateri je bilo čez 1000 zajcev. Peljal jih je iz Romunije v Italijo. Pri tej nesreči se je prevrnila samo prikolica, ostali del pa je ostal na cesti. Nekatero kletke so se odprle in zajci so se razbežali po grmovju in travniku, veliko pa jih je poginilo.

Miličniki in gasilci so bili kmalu na kraju nesreče.

Spet imamo v načrtu nov izlet v Zagreb.

Gasilski krožek traja 1 uro. Po končanem krožku dobimo mali - co. Kdor želi sodelovati, naj pride v torek ob 16<sup>h</sup> pred Gasilski dom v Ločni!

Igor Hrastar,

7.a

## LITERARNI KROŽEK

### Nižja skupina

V tem šolskem letu je začel z delom literarni krožek za nižjo skupino. Združuje osemnajst učencev in učenk tretjih in četrtih razredov, ki imajo veselje do pisanja. Vodi ga tovarišica Darinka Golobič.

Jožica Bradač,

4.b

### Višja stopnja

Literarno novinarski krožek deluje že od samega začetka. Njegova glavna skrb je urejanje in izdajanje našega glasila Mladi ob Krki. Pri tem nam pomagajo tudi člani likovnega krožka s svojimi prispevki.



V tem šolskem letu bomo izdali tri številke šolskega glasila, in sicer: v 1. številki bodo sodelovali s svojimi prispevki učenci vseh razredov, v 2. številki bodo prispevki le od učencev od 1. do vključno 5. razreda, v 3. številki pa bodo objavljeni le prispevki učencev višje stopnje, to je 6., 7. in 8. razredov.

Že od vsega začetka je naša mentorica tovarišica Mestnikova, ki nam daje napotke, popravlja naše prispevke, ki so včasih skoraj nečitljivi, in nam pomaga pri urejanju našega glasila.

Uredniški odbor sestavlja več učencev, kateri skrbijo za posamezna področja. Glavni urednik je Marjetka Derling, odgovorni urednik pa tovarišica Ivanka Mestnik.

Pišite v naše glasilo! Vsakega prispevka smo zelo veseli. Ne zamerite nam, če vsi vaši prispevki ne bodo objavljeni. Upam, da se bo mojemu pozivu odzvalo veliko učencev s svojimi prispevki.

Andreja Žveglič,  
8.d



Na naši šoli že peto leto deluje ŠŠD. Tudi ta organizacija ima tako kot druge uvedeno samoupravljanje. Izvolili smo naslednji upravni odbor:

predsednik : Jure Rihar  
podpredsednik : Vanja Hribar

tajnik : Mojca Bele  
blagajnik : Miloš Gačeša  
gospodar : Robert Rodič  
člana : Karmen Kraševc in Marjan Zupanc

Tudi letos je naš mentor tovariš Oklešen, ki nam pomaga in svetuje pri delu.

Do sedaj smo imeli tri sestanke, na katerih smo si razdelili naloge ter sestavili načrt dela za šolsko leto 1975/76. Sklicali smo tudi vse razredne referente in jih obvestili o nekaterih važnih stvareh. Referenti so dolžni hoditi na sestanke in o vsem obveščati razred. Kdor od njih bo trikrat manjkal, bo odstavljen in bomo izvolili drugega referenta.

Med drugim spada v plan ŠŠD za šolsko leto 1975/76 tudi naslednje:

- urejanje športnih objektov,
- tekme in sodelovanja z drugimi ŠŠD,
- košarkaška liga, pohodi, krosi ...
- šolska prvenstva v vseh športih,
- sodelovanje na akademiji,
- pogovori s tovariši razredniki, katerih učenci obiskujejo krožke v okviru ŠŠD,
- čim tesnejša sodelovanja s planinci in taborniki,
- povezanost z MO in PO.

Na naši šoli bodo delovale naslednje sekcije: atletika, gimnastika, košarka, rokomet, nogomet, odbojka, šah, strelstvo, smučanje.

Ker je zelo težko dobiti trenerje za posamezne sekcije, bodo ti delovali le začasno, zato redno hodite na treninge. Letos bo tudi odbojgarski turnir za dekleta 8. razredov.

Mojca Bele,

8.d

## VAŽNEJŠI USPEHI

Med pomembnejše uspehe v športu naše šole spada tudi, da je ŠŠD dobilo 7. novembra priznanje Temeljne telesne skupnosti Novega mesta ob 30 letnici osvoboditve in denarno nagrado zaradi skupnih lanskoletnih uspehov. Tako priznanje sta dobili doslej samo še dve šoli na Dolenjskem.

Jasna Dokl je dosegla na državnem gimnastičnem prvesntvu v konkurenci mladink prvo mesto.

Drugih uspehov letos še ni bilo, kajti vse dejavnosti ŠŠD so šele pričele z delom, zato tekmovanj še ni bilo in tudi ne vidnejših uspehov.

Pri višjih razredih je vključenih v krožke ŠŠD pri gimnastiki 47 deklet in 17 fantov, pri košarki jih je preko 20, pri nižji skupini gimnastike pa je 42 deklet. Pri atletiki sodeluje največ učencev, vendar se ne da povedati točno število, kajti udeležba se vedno veča.

Na naši šoli delujejo 4 mentorji športnih sekcij: Vanja Murn, Vojko Oklešen, Marijan Špilar in Majda Slijepčević. Izvenšolski sodelavci pa so: Iztok Gradecki, Franci Beg, Škedelj in Džulović.

Vanja Hribar,

7.d

## NA KROSU POLITIKE

Moj sošolec Robert Rodič je zelo dober atlet, tekač na dolge in kratke proge. Že na šolskem prvesntvu v krosu je zasedel drugo mesto. Prav tako je zasedel drugo mesto na občinskem tekmovanju in na tekmovanju dela v Ljubljani.

Na krosu Politike v Beogradu, kjer so tekmovali učenci iz cele države, pa je „pristal“ na odličnem šestem mestu.

Mateja Južnič,

8.d



## PLESNI TEČAJ

Na naši šoli se je začel plesni tečaj za osme razrede. V začetku je bil zelo obiskovan, sedaj pa nas je vse manj. Plesne vaje imamo vsak petek od pol štirih do šestih.

Na vajah se učimo latinsko-ameriške standardne plese. Najraje imamo angleški valček, ker ga najbolj znamo.

Vodi nas Boris Vovk, ki si zelo prizadeva, da bi nas čim več naučil.

Marjanca Trščinar,  
8.b

## PRIDITE NA TEKMOVANJA!

Vsak petek imamo v telovadnici tekmovanja, o katerih boste obveščeni preko razglasne deske. Udeležite se jih lahko tudi tisti, ki ne hodite na treninge!

PRIDITE, morda je ravno med vami kak talent, za katerega sploh ne vemo, saj NI VAŽNO ZMAGATI, VAŽNO JE SODELOVATI!

Mojca Bele,  
8.d



# ZA RAZVEDRILLO

## SMEH NI GREH

Kamor prideš, povsod slišiš smeh. Na zabavi, ob pogovoru ....

Nekoč sem začela razmišljati. Kaj pravzaprav ljudem pomeni smeh? Res, nekdo pove šalo, smešna je in zato vsi bruhnemo v smeh. Mogoče pa je v smehu sprostitev, mogoče se smejemo iz ljubega dolga časa, mogoče ....., ker in še bi lahko ugibali. Tudi jaz sem že večkrat doživela to čudo ....

„Hej, čez koliko časa bo lunch tima (lanč tajm - kosilo)?“ se kot vsako zadnjo uro tudi danes oglasi Noto. Zgleda, da ga že pošteno zvija v želodcu, saj tako proseče gleda tovarišico in upa, da bo njemu na čast izrekla: „No, pa pojdite!“

Toda, na žalost s to veliko željo ni nič. Treba je čakati, čakati, trpeti bolečine v želodcu, ki kar naprej štrajka. Vsi zvezki, knjige in druge potrebščine so že v torbi, torba je v rokah, stol je pomaknjen k vratom, vse je pripravljeno za start. Ciiiu! Končno.

Lačni že divjajo po stopnicah, ki tako žalostno škripljejo. Pa pridrvimo, zdaj že vsi skupaj, kajti, prvim so dežurni porinili stol pod noge in so se pač znašli na tleh. Misli so še vedno pri kosilu, zato ni časa dežurnemu vrniti milo za drago. Zdaj je tu druga ovira. Vrsta je dolga kot Kitajski zid.

„Saj me spustiš, ne, ko sva kolega,“ in že smo na cilju. Hitro odnesemo pladenj s kosilom k mizi in zopet se začne. Planemo po hrani kot prašiči. „Pazi, črva si pojedla, glej, glej, že leze!“

Spet ta Moto s svojimi neslanimi šalami. Ne neha in ne neha, dokler enostavno ne odrinem juhe in ne preneham jesti. Vso to zabavo pa spremlja seveda smeh. Vsi nas gledajo. Toda kaj, pravimo, saj smeh ni greh. Hočemo biti resni, toda čim se zresnimo, enostavno zopet planemo v smeh. Čisto brez veze, bi kdo rekel. Premlevamo špagete, ki jih Moto zopet zamenja za nekakšne glistice, sluzaste polže in kaj vem kaj še vse. Zopet smeh. Nekateri se delamo resne kljub tem pripombam, drugi se režijo, da jim segajo usta že do ušes. Kmalu začnemo odhajati. Čim se spogledamo, se začnemo smejeti. Ali se drug drugemu zdimo smešni? Najbrž.

Še po poti domov mi gre brez vzroka na smeh. Ugotavljam posledice smeha, toda jih ne najdem in jih najbrž tudi ne bom. Smeh je in bo tudi ostal delček našega življenja.

Mojca Bele,

8.d

#### URA MATEMATIKE

Zvoni!

Živahno kramljanje utihne,

petindvajset učencev

vzdihne, prebledi ...

„Matematično nalogo bomo pisali,"  
tovarišica izjavi, nato liste razdeli  
in opozarja: „Brez klepetanja in  
prepisovanja!"

Petindvajset jih trpi.  
Potem v veselju srce jim  
zadrhti:  
najtežja ura je končana.  
Zvoni!

Irena Gradecki,

7.a

POSETNIICA

LADO MRKI  
K. BI.

Uganite, katero glasilo je Lado s takim zanimanjem prebral. Da boste lahko to ugotovili, morate premešati vse črke na posetnici. Kratice K. BI. sta začetni črki mesta, kjer stanuje Lado. Da boste lažje ugotovili ime tega kraja, naj vam bo v pomoč to, da ima posebno ime kot Kamnik.

MAGIČNI KVADRAT

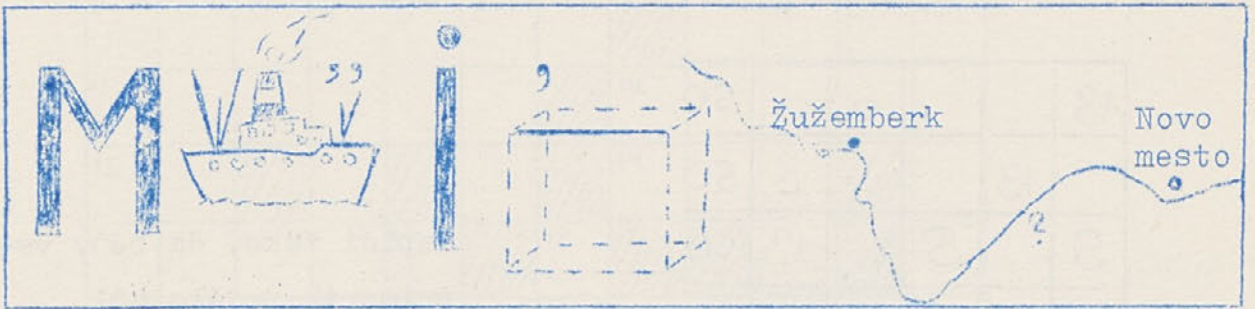
5			3			
		7				
	4					
					2	
		1				
				3		
		0	2			

Reši kvadrat tako, da bo v vsakem vodoravnem in navpičnem polju seštevek 20!

Alenka Suhadolnik,  
7.c

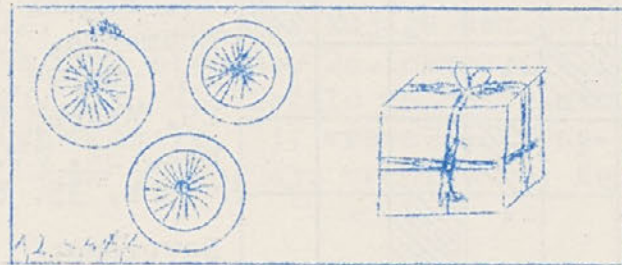
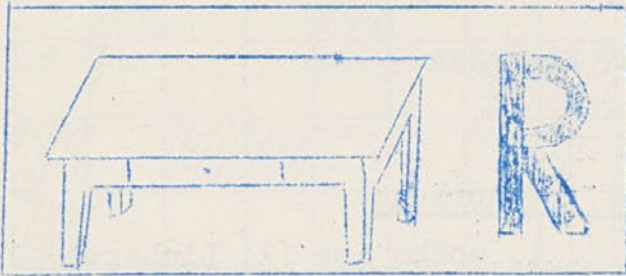
REBUSI





---

Rodič Robert,  
8.d



---

Samo Guštin,  
7.a

MAGIČNI KVADRAT

18			6		50
	13			8	50
9		5		13	50
	11		15		50
7		15		16	50
50	50	50	50	50	

Napiši tako, da bo v vseh primerih prišlo 50!

Samo Guštin,  
7.a

MALA KRIŽANKA

		2	3	4		5	6	7
		8			9		10	
11	12		13			14		
15		16		17			18	
19			20		21			22
	23			24		25		
26		27			28		29	
30	31		32			33		
34				35				

Vodoravno:

1. moško ime (A. Linhart), 5. izid šahovske igre, 8. klicana karta, 10. avtomob. oznaka Reke, 11. nikalnica, 13. klic, 15. ime pesnika Grudna, 17. rimski bog ljubezni, 19. glasbeno znamenje, 21. pokrajina v Grčiji, 23. ud, 25. žensko ime, 27. babica, 29. Andrej Nahtigal, 31. osebni zaimek, 32. ev. mesto, 34. nasprotno od vojna, 35. drag kamen

Navpično:

1. čreslovina, 2. avtomob. oznaka Makarske, 3. žensko ime, 4. gora v Srbiji, 6. ploskovna mera, 7. tračnica, 9. del glave, 12. fran. moško ime,

14. uta, 16. ime pesnika Župančiča, 18. Tla Kravanja, 20. glavni del ateške komedije, 22. padar, ranocelnik, 24. južni sadež, 26. rečna riba, 28. srbsko moško ime, 31. avtomob. oznaka Niša, 33. Avgust Fajfar

Nataša Jakipin,  
7.a

KRIŽANKA

1	2	3	4	5	6			7	8	9	10
11							12				
13							14				
15		16		17		18					19
	20				21		22	23			
24				25		26					
27			28		29						
30						31			32		
		33			34						
35	36			37				38			39
				40		41	42			43	
	44								45		

Vodoravno:

1. sosednja država, 7. splet las, 11. država v Afriki, 12. pevec Braco, 13. Rudi Hiti, 14. žuželka, 15. knjiga zemljevidov, 18. prva črka abecede, 19. deseta črka abecede, 20. okras, 24. divja mačka, 25. nadležna žuželka, 27. kis, 29. ločilo na koncu stavka, 30. prekop, 31. časopis, 33. Janko Smole, 34. vrsta ležišča, 35. obolenje, 38. kazalni zaimek, 40. črno zlato, 43. veznik, 44. žensko ime, 45. pivo

Navpično:

1. ribje jajčece, 2. priprava za tehtanje, 3. Alojz Novak, 4. lij, 5. Irena Jovanovič, 6. tibetansko govedo, 7. del celote, 8. Perzija, 9. tebe, 10. afriška žival, 12. kadar, 16. pretepanje, 17. kačji glas, 21. kanon, 22. krsta, 23. samoveznica, 24. del obleke, 26. ljubkovalno žensko ime, 28. ženin oče, 32. hrvaški petrol, 34. tuje moško ime, 36. ptič, ki ne leta, 37. Jugoslovanska narodna armija, 39. dvojica, 41. Franjo Dolanc, 42. kazalni zaimek, 43. grška črka

Elka Bobnar,

8.d

V našem glasilu se letos pojavlja nekdo, ki bo pošteno obdelal vse nepravilnosti v šoli in pohvalil, kar je hvale vredno. Ta se imenuje KRITIK. Najbolje bo, da si mislite, da je srednjega spola, bolj debel, obrit, z dolgimi lasmi in nalakiranimi nohti.

Prva ugotovitev: s slikarsko umetnostjo in sploh s slikarstvom so se profesionalno začeli ukvarjati učenci 7.a. Da pa so začeli ustvarjati na poseben način, upam, da ni potrebno poudarjati. Make-up so poklonili vreščočim učenkam 7.c. Kazni niso ušli. Ob njih pa so se začeli izpopolnjevati tudi nekateri učenci 8.c in se posebej spoprijateljili s slikarji. Ne pravijo zamanj, da „gliha skup štriha“. 7.a pa ima še en rekord. Prvi (od zadnjega konča, seveda) so po uspehu. Čestitamo!

Neki učenec naše šole pa se je začel ukvarjati tudi z letalstvom. S plastičnimi perutnicami se je spustil s kozolca. Pri pristanku pa ni šlo brez poškodb. Znanstveni poizkus se je končal z zlomom roke. Tretješolec je ves nor na odraske skakalce. Upajmo, da je spoznal, da se posnemanje ne izplača.

Nekateri učenci se imajo že za tov. učitelje in v šolo primasirajo kar skozi vhod za stranke. Grozno, če bi imeli toliko strank!

V jedilnico še vedno pridemo kot srednje miroljubna čreda konj, ki niso jedli najmanj pol leta. Ubogi dežurni učenci, toliko da jih ne pomendramo, in da so ob koncu trpečega tedna še živi. Spoznali smo, da je jedilnica edini kraj, kjer se lahko zares nekulturno vedemo. Na žalost!

Petošolci so letos ravno tako neumni kot druga leta. Zdi se jim, da je avla kraj, kjer se da imenitno skrivati in zabavati še



na druge načine.

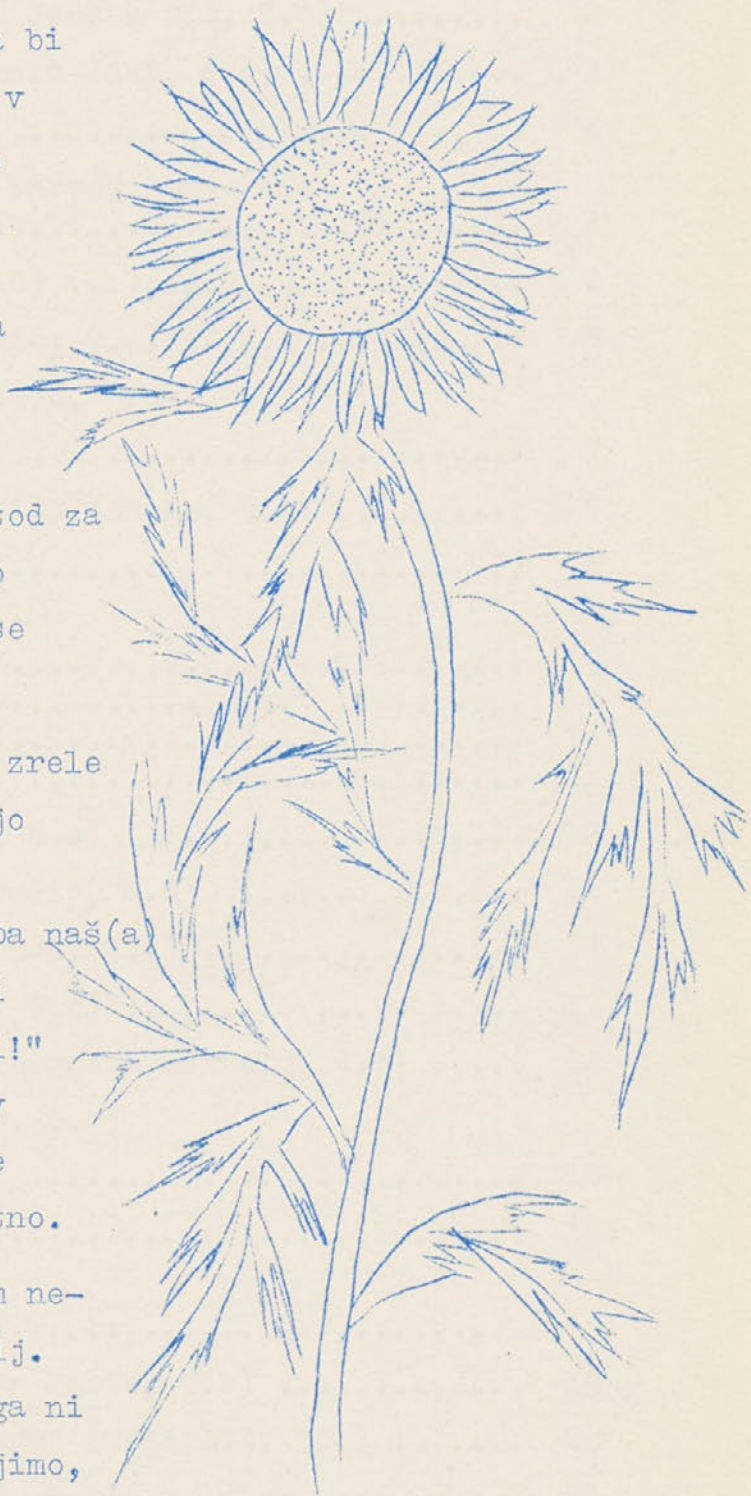
Najbolje pa bi bilo, da bi gospodar našega ŠŠD šel kar v pokoj. „Penzije“ ne bi bilo, ker v blagajni ni niti fic-ka. V ŠŠD smo se vključili 100% cela šola, članarino pa smo plačali 0%, tudi cela šola.

Tudi letos ni novih metod za plonkanje. Učitelji poberejo 1/3 vseh zvezkov, v katere se je sploh kdaj plonkalo.

V 8.a so letos posebno zrele tepke. Svoje mreže razpredajo celo fantom iz drugih šol. Starši pa stokajo: „Kje se pa naš(a) tako dolgo potika?Dopolnilni pouk se je že zdavnaj končal!“ Nihče pa ne pomisli, da je v bližini nove športne dvorane (in še kje) tako zelo prijetno.

Pohvaliti pa tudi moram nekoga. To je tovariš ravnatelj. Res lahko rečem, da čez njega ni pritožb in kakor se koga bojimo, tako imamo njega radi.

Zaenkrat je dovolj! Če bom na onem ali na tem vogalu slišal-a-o še kaj, moj jezik ne bo pri miru, saj gre hitreje od Formule 1.





## KAZALO

Ostala sem sama sredi pomladi (Marjanca Božič, 7.d) .....	1
Pogled skozi domače okno ( Mojca Janžekovič, 7.c) .....	2
Občutila sem silno veselje (Barbara Jaki, 6.d) .....	3
Jesen (Irena Kirm, 8.c) .....	4
Zakaj v jeseni listje spreminja barve? (Silva Ostojič, 4.b) . .....	4
Jesenski večer (Breda Sladič, 2.d) .....	4
Pekli smo koruzo (Mojca Janžekovič, 7.c) .....	5
Likovna priloga (Srebrnjak Natalija, 6.d)	
Žalost (Metka Gal, 8.c) .....	7
Pretresena sem stala ob grobu (Vida Ajster, 6.e) .....	7
Ob grobu (Andreja Žveglič, 8.d).....	8
Prispevki Ob dnevu mrtvih	
(Sonja Nemanič, 4.d) .....	9
(Ivan Prus, 5.a) .....	10
(Helena Miklavčič, 6.e) .....	10
(Vida Hudoklin, 6.e) .....	11
Žrtev vojne (Mateja Strasberger, 6.e) .....	12
Ne smemo jih pozabiti (Darja Kovačič, 2.d) .....	12
Umirajoči partizan (Marjeta Dajčman, 7.a) .....	13
Kadar nočem jesti (Lidija Mikec, 5.b) .....	13
Nanj je bila razpisana nagrada (Bogdana Bartelj, 4.b) .....	14
Likovna priloga (Karmen Kraševac, 6.c)	
Boleč spomin (Irena Grahek, 6.e) .....	15
Begunje (Suzana Rugelj, 7.d) .....	15
Žalostna bo, a ponosna vaša mati (Mojca Nared, 7.d) .....	17
Očka je ukanil sovražnika (Gregor Forte, 5.b) .....	19
Moj očka - partizanski kurir (Borut Šuštaršič, 5.b) .....	20
Očka se spominja (Zvone Šoštarič, 5.b) .....	21
Legenda o aktivistki Branki (Mojca Nared, 7.d) .....	21
Lakota na Rabu (Vilma Kuralt, 5.b) .....	22
To so bili težki trenutki (Helenca Janžekovič, 5.c) .....	23

Bliža se zima (Tinca Kranjčič, 4.a)	24
Zimska (Milan Velemirov, 7.a)	24
Želod (Vladi Šribar, 7.a)	25
Rad smučam (Matej Rebernik, 2.d)	25
Pozabljena punčka (Jožica Bradač, 4.b)	25
Moje igračke (Barbara Bulc, 4.a)	26
Dobila sem kolo (Urška Račečič, 3.a)	27
Tega gotovo ne veste (Darja Bradač, 6.c)	27
Uspavanka (Alenka Matjašič, 4.c)	29
Takole se pogovarjamo mi (Mojca Nared, 7.d)	30
Moje minute (Marjanca Božič, 7.d)	33
Včasih mi je tako hudo	
(Sonja Povše, 6.c)	34
(Doris Zupančič, 6.c)	34
(Nives Marušič, 6.c)	35
(Janja Jalovec, 6.c)	36
(Darja Glavič, 6.c)	37
Le kako morejo biti taki	
(Andrej Grah, 6.e)	37
(Ksenija Novak, 6.e)	38
(Borut Šprajcer, 6.e)	39
(Jernej Mehle, 6.e)	40
Maček in ptiček (Vladi Šribar, 7.a)	40
Moj psiček (Maja Jurečič, 1.b)	41
O našem Tarasu (Igor Primažič, 2.d)	41
Opice (Silva Strasberger, 3.a)	42
Polži so nama ušli (Andreja Došler, 3.b)	42
Naš Bobi (Boštjan Berus, 1.b)	43
Imela sem piščančka (Mojca Klemenčič, 4.a)	44
Moja mačka (Sandža Progar, 4.a)	44
Likovna priloga (Lidija Bobič, 6.d)	
Tetina Belka (Karmen Cvetko, 1.b)	45
Živali (Damjana Brinovec, 1.b)	45
Vzorni očka - petelin (Leon Meglič, 4.d)	45
Močerad (Mojca Klemenčič, 4.a)	46

Kraguljevo kosilo (Vesna Špehar, 4.a) .....	46
Bela mucka, črna muca (Nataša Štern, 4.a) .....	47
V našem domu (Iris Fink, 2.d) .....	47
Moj bratec (Mitja Cerovšek, 2.d) .....	48
Naša stara mama (Suzi Materni, 2.d) .....	48
Tam sem bila srečna (Marjeta Dajčman, 7.a) .....	48
Bil je drugačen od drugih (Mojca Nared, 7d) .....	49
O revni babici (Mitja Cerovšek, 2.d) .....	50
Likovna priloga (Bojana Rajk, 6.b)	
Moj bratec (Branko Oklobdžija, 2.d) .....	51
Sirota (Marjeta Dajčman, 7.a) .....	51
Uganite, kdo je to (Suzana Rugelj, 7.c) .....	51
Ali jo poznate (Silva Mazele, 6.c) .....	53
Imam najboljšo prijateljico (Liljana Kapš, 7.a) .....	53
Mladostni spomini mojega očeta (Irena Gradecki, 7.a) ....	55
Obisk v operi (Marjetka Gal, 8.c) .....	56
Priporočam vam knjigo (Darja Bradač, 6.c) .....	57
Gledališki abonma (Alenka Suhadolnik, 7.c) .....	58
Radi gledamo filme (Alenka Suhadolnik, 7.c) .....	58
Šolska ekskurzija (Zvezdana Čulig, 5.b) .....	59
Kaj je novega (Magda Grdanc, 8.c) .....	59
Najbrž še ne veste (M. Derlink, 8.c) .....	60
IMV - največja tovarna v napem mestu (Aleš Dravinec, 3.c)	61
Ste že slišali (Marjeta Dajčman, 7.a) .....	61
Imam svoj hoby	
(Andrej Ban, 6.c) .....	62
(Franci Brezar, 6.c) .....	62
(Ksenija Barbič, 6.c) .....	63
(Snežana Malinović, 6.c) .....	64
(Borut Žulić, 6.c) .....	64
Likovna priloga (Davor Gazvoda, 5.r.)	
Imam svoj hoby	
(Robi Fajdiga, 6.c) .....	65
(Boris Janičijević, 6.c) .....	65
Ali veste (Marija Rebernik) .....	67
Vesela šola (Nataša Jakopin, 7.a) .....	68

Taborniška zaobljuba (Janja Kumer, 3.d) .....	69
Mladi planinci (Slavka Petrič) .....	70
Lutkovni krožek (Marko Boh, 5.b) .....	70
Recitacijski krožek	
Nižja skupina (Irena Gradecki, 4.c) .....	71
Višja skupina (Irena Gradecki, 7.a) .....	71
Likovni krožek (Lidija Plut, 8.d) .....	72
Ikebana (Katarina Starc, 4.c) .....	72
Modelarija (Gregor Tršar, 8.d) .....	73
Biološki krožek (Doris Zupančič, 6.c) .....	73
Tečaj prve pomoči (Mojca Janžekovič, 7.c) .....	74
Likovna priloga (Nataša Plut, 8.d)	
Ročna dela (Kvačkarice iz 2.c) .....	75
Pevski zbor (Nataša Papež, 8.d) .....	75
Matematični krožek (Karmen Kraševac, 6.c) .....	76
Gasilski krožek (Igor Hrastar, 7.a) .....	76
Literarni krožek	
Nižja skupina (Jožica Bradač, 4.b) .....	77
Višja stopnja (Andreja Žveglič, 8.d) .....	77
O delu ŠSD (Mojca Bele, 8.d) .....	78
Važnejši uspehi (Vanja Hribar, 7.d) .....	80
Na krosu Politike (Mateja Južnič, 8.d) .....	80
Plesni tečaj (Marjanca Trščinar, 8.b) .....	81
Pridite na tekmovanja (Mojca Bele, 8.d) .....	81
Smešni greh (Mojca Bele, 8.d) .....	82
Uba matematike (Irena Gradecki, 7.a) .....	83
Posetnica (Alenka Šuhadolnik, 7.c) .....	84
Magični kvadrat	
Rebusi	
(Rodič Robert, 8.d) .....	84
(Samo Guštin, 7.a) .....	85
Magični kvadrat (Samo Guštin, 7.a) .....	86
Mala križanka (Nataša Jakopin, 7.a) .....	86
Križanka (Elka Bobnar, 8.d) .....	87
Bođeča Neža .....	88

Za likovno opremo poskrbel likovni krožek pod vodstvom predmetnega učitelja Nika Goloba.

Likovni prispevki:

1. Ranjenec, Natalija Srebrnjak, 6.d
2. Sekanje drv, Nataša Plut, 8.d
3. Pred ogledalom, Lidiija Bobič, 6.d
4. Mati in otrok, Karmen Kraševac, 6.c
5. Mizar, Davor Gazvoda, 5.b
6. Vezenje, Bojana Rajk, 6.e

Naslovno stran izdelala Erna Galič, učenka 5.d razreda.

V mentorski skupini za glasilo so:

Darinka Golobič, Anica Šuštaršič - skrb za prispevke nižjih  
razredov

Tehnična izvedba: Miroslav Vute

Blagajna: Lidiija Novak

Odgovorni urednik: Ivanka Mestnik

Naklada : 620 izvodov

Cena : 7 din





TO ŠTEVILKO GLASILA MLADI OB KRKI STA FINANČNI PODPRLI

LJUBLJANSKA BANKA

PODRUŽNICA NOVO MESTO

in

NOVOTEKS

TEKSTILNA TOVARNA

NOVO MESTO

